

51–52. ČÍSLO / V. ROČNÍK

10,– Kč (12,– Sk)

21. PROSINCE 1997

*V něm byl život
a život je světlem lidí.
To světlo ve tmě svítí
a tma je nepohltila.*

Jan 1,4–5

**Redakce
týdeníku Světlo
přeje
svým čtenářům
a jejich rodinám
milostiplné
vánoční svátky,
radost a pokoj
od narozeného
Krista,
našeho
Spasitele.**

Carlo Maratti (1625–1713)

Liturgická čtení

1. čtení – Mich 5,1–4a

Toto praví Hospodin:

„A ty, Betléme Efratský, maličký jsi mezi judskými městy, z tebe mi vyjde ten, který bude vládcem v Izraeli, jeho původ je od pradávna, od věčnosti. Proto je Hospodin opustí až do doby, kdy rodička porodí; potom se zbytek jeho bratrů vrátí k izraelským synům. Bude stát a pást v Hospodinově síle, ve velebnosti jména Hospodina, svého Boha, oni pak budou požívat míru, neboť jeho moc se rozšíří až do končin země. On sám pak bude pokojem.“

2. čtení – Žid 10,5–10

Bratři!

Když Kristus přicházel na svět, řekl:

»Oběti krvavé ani nekrvavé jsi nechtěl, ale připravils mi tělo. V celopalech a obětech za hřích jsi neměl zálibu. Proto jsem řekl: Tady jsem, abych plnil, Bože, tvou vůli, jak je to o mně psáno ve svitku knihy.«

Po prvních slovech: »oběti krvavé ani nekrvavé, celopaly ani oběti za hřích jsi nechtěl a neměls v nich zálibu« – a přece to všechno se obětuje podle Zákona – hned dodává: »Tady jsem, abych plnil tvou vůli.« To první ruší, aby ustanovil to druhé. A touto »vůlí« jsme posvěceni obětováním těla Ježíše Krista jednou provždy.

Evangelium – Lk 1,39–45

V těch dnech se Maria vydala na cestu a spěchala do jednoho judského města v horách.

Vešla do Zachariášova domu a pozdravila Alžbětu.

Jakmile Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, dítě se radostně pohnulo v jejím lůně. Alžběta byla naplněna Duchem svatým a zvolala mocným hlasem:

„Požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný plod života tvého! Jak jsem si zasloužila, že matka mého Pána přišla ke mně? Vždyť jakmile zazněl tvůj pozdrav v mých uších, dítě se živě a radostně pohnulo v mém lůně. Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána!“

Myšlenka na neděli

POŽEHANÁ MEZI ŽENAMI

Zamyšlení nad úryvkem Lk 1,39–45

Jak to, že ke mně přichází Matka mého Pána?

Odeber se s pokornou úctou k Mariinu domku v Nazaretě. Pokloň se místu, kde se stal největší zázrak lidských dějin. Bůh sestoupil na zem a jeho cestou se stalo čisté panenské lůno. Mariino srdce jásá, ale jásá v hluboké tichosti. Zatím zná jen jednu bytost, s kterou může sdílet své tajemství. Vypraví se za svou příbuznou, o které hovořil anděl. Kdo obdržel hojnost milostí, neuzavírá se do sebe, ale spěchá s radostí, aby se podělil s těmi, které miluje. Připoj se k svatě Panně a doprovod' ji na dlouhé cestě do judských hor. Zpívej s ní cestou žalmy a duchovní písně a uť se u ní, jak nejlépe chválit dobrotivého Boha.

Otevírá se vám Alžbětin dům. Poděkuj Bohu, že můžeš být svědkem tak významného a krásného setkání. Pohleď na ty dvě svaté ženy, které spojuje společné tajemství. Objímá se tu neporušená Panna a neplodná stařena⁽¹⁾, jejichž lůna Bůh obdivuhodně požehnal. Jeho moc se nejráději zjevuje právě tam, kde lidé už nic neočekávají. Zázrak v judských horách je potvrzením zázraku z Nazareta. Potřebuje tvoje důvěra ještě větší důkaz, že *u Boha není nic nemožného?*⁽²⁾

Všude tam, kam vstupuje Maria, vstupuje také milost. Stačilo, aby vyslovila svůj pozdrav, a Alžbětu naplnila nejen nevýslovná radost, ale i Duch svatý. UVědom si a zapamatuj, jak vznešeným svatostánkem Nejsvětější Trojice je prostá Dívka z Nazareta. Není pro člověka větší milosti, než zdržovat se v její blízkosti. Alžběta o tom vydává neklamné svědectví: nejen matka se zaradovala, i dítě v jejím lůně se pohnulo radostí, že se mu dostalo milosti posvěcení.

Poděkuj Alžbětě za její svědectví. Je to poselství pro všechny matky, z něhož poznávají, s jakou láskou a úctou Bůh shlíží na život, který klíčí v jejich lůně. Maria, která vážila tak dalekou cestu vysoko do hor, s láskou pospíší ke každé z nich, aby byla pro ně i pro jejich dítě pramenem radosti, milosti a čistoty.

Slož veškerou svou naději do rukou té, která bezpečně přináší Spasitele. Přichá-

zej za ní se vším, co se rodí v tvém srdci. Přijmeš-li ji s tak otevřenou náručí jako Alžběta, ona to posvětit a naplní požehnaním a i tvoje duše se pohne radostí a naplní se milostí, která očišťuje a osvobozuje. Nechceš se od Matky dobré rady naučit umění, jak roznášet Boha duším? Projevíš-li třeba jen nesmělý zájem, ráda tě přijme do své školy.

Tvou učitelkou však může být i svatá Alžběta. Je to první citelka Panny Marie. Poslouchej s pozornou úctou její blahopřání. Způsob, jakým to činí, je ten nejlepší z nejlepších, protože jej diktuje sám Duch svatý. On sám si stanoví, jakými slovy má lidstvo do skonání věků velebit jeho Snoubenku a Dceru Boha Otce. Vzpomeň si na to, kdykoliv budeš po Alžbětě opakovat chválu na Mariinu velikost. Maria je skutečně *požehnaná* a nejpřednější z žen a je také slávou všech lidských matek.

Alžběta je ovšem také příkladem pokory. To, že má před sebou mladičkou příbuznou, které se dostalo mnohem většího vyznamenání, ji nemrzí, nýbrž naopak naplňuje úžasem a vděčností. Zapamatuj si, čím musí být zúrodněna duše, aby si mohla uvědomit a ocenit nesmírnost Božích darů a milostí, kterých se jí dostává. Teprve opravdové vědomí, kdo je Bůh, Dárce, a kdo jsi ty, hříšný tvor, ti vnuká otázku plnou úcty: *Jak jsem si zasloužila?* Jak jsem si zasloužila, že Bůh, který je vším, se skrze čistou Pannu sklání až ke mně, která nejsem ničím? Jak jsem si zasloužila, že Matka mého Boha je také Matkou mou? Jak jsem si zasloužila, že smím mít účast na zázraku lásky, na životě Božího Syna, který tu klíčí pro mne v nejsvětějším lůně?

Jak sis to zasloužila? Nijak. To všechno, co se tu děje a co se ještě dále bude dít, je dílo nepochopitelné Boží lásky. To jediné, co můžeš udělat a co ti otevírá nezasloužený přístup k pokladům milosti a nesmírnosti Božích darů, je následovat co nejméně Marii: Ona je *blahoslavená, protože uvěřila*. Jestliže *uvěříš*, budeš blahoslavenou svědkyní i účastnicí divů Ducha svatého, který působí, že *Panna počala a porodila Syna*,⁽³⁾ a *té, která byla neplodná, dává bydlet jako šťastné matce*⁽⁴⁾. Pros svaté ženy o víru, aby i na tvé neplodnosti *se vyplnilo to, co ti bylo řečeno od Pána*.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Lk 1 7; ⁽²⁾ Lk 1,37;

⁽³⁾ Iz 7,14; ⁽⁴⁾ Ž 113, 9

Liturgická čtení

1. čtení Iz 62,11–12

Hospodin ohlašuje až do končin země: „Řekněte síónské dceři: Hle, přichází tvůj spasitel, svoji mzdu má u sebe, před sebou svůj zisk.“ Nazvou je „Svatý lid, vykoupení od Hospodina“. Ty pak dostaneš jméno „Vytoužené, neopuštěné město“.

2. čtení Tit 3,4–7

Projevila se dobrota Boha, našeho spasitele, a jeho láska k lidem; ne snad proto, že my jsme vykonali něco dobrého, ale ze svého milosrdenství nás spasil v koupeli znovuzrození a obnovení Duchem svatým. Toho na nás vylil v hojnosti skrze našeho spasitele Ježíše Krista, abychom – ospravedlnění jeho milostí – dostali jako dědictví vytoužený věčný život.

Evangelium Lk 2,15–20

Když andělé odešli od pastýřů do nebe, řekli si pastýři mezi sebou: „Pojďme tedy do Betléma podívat se na to, co se tam stalo, jak nám Pán oznámil!“ Pospíchali (tam) a našli Marii a Josefa i děťátko položené v jeslích. Když ho uviděli, vypravovali, co jim bylo o tom dítěti pověděno. Všichni, kdo to slyšeli, podivili se tomu, co jim pastýři vyprávěli. Maria však to všechno uchovávala v srdci a rozvažovala o tom. Pastýři se zas vrátili. Velebili a chválili Boha za všechno, co slyšeli a viděli, jak jim to bylo řečeno.

Myšlenka na neděli

RADOST Z DOBRÉ VŮLE

Zamyšlení nad úryvkem Lk 2,15–20

Našli Marii, Josefa i to Děťátko v jeslích.

Co znamená ten jásot na betlémské pláni? Bůh sestoupil z nebeské slávy do pozemské bídy, a tímto ponížením otevřel nešťastným cestu ke ztracené radosti a spáse. Proto se zástupy dobrých duchů tolik radují z Boží laskavosti, že prorážejí bariéru neviditelného světa, aby před zraky užaslých pastýřů vzdali chválu Bohu. Radují se, že budou v nás mít nové spolčníky, s nimiž je bude pojít pouto *dobré vůle*.

Radost dobrých je v dobré vůli: ve sdílení dobra a ve štěstí těch druhých, zatímco všechna radost zlých je ve zlé vůli: v rozsévání zla a v neštěstí těch druhých. Tvůj anděl, který je stále s tebou, je celou svou bytostí a svou podstatou zainteresován na tom, aby mohl chválit Boha za tvou *dobrou vůli*. Z jeho radosti a jeho chvály se pak těší i celé společenství dobrých duchů. Umíš si představit, jak se nad každým tvým dobrým činem raduje celé *množství nebeských zástupů*? To je pravá lic tvého každodenního, všedního rubu.

Nediv se nijak tomu, jestliže ty sám tuto nesmírnou radost současně nevnímáš a neprožíváš. Ani v Betlémě tomu není jinak. Tam, kde se děje největší dobro, nemusí být také největší sláva. Zatímco daleko u pastvin je záře a zní slavný jásot, do stáje za městem žádný zpěv nedoléhá, je tu posvátné ticho, chlad a téměř tma. Největší zázrak Boží lásky se uskutečňuje v podmínkách krajní nouze. Pán všech světů tu leží na zbytcích slámy a o jeho božství ví jen Mariina a Josefova víra. Vzpomeň si, podle čeho máš s pastýři poznat svého Spasitele? Podle nelidské chudoby té osamělé stáje a podle lidské péče přelaskavé Matky, která nemohla pro Dítě udělat nic víc, než že je zabalila a uložila v jeslích. Bezprostřední skutečnost prvních Vánoc je spíš drsná než idylická. Ale Láska přišla na svět, aby se pohybovala právě v takových podmínkách. Zapamatuj si, kde ji máš hledat a kde i tebe bude zapotřebí.

Kdo však bude schopen uvěřit pravdě o božské velebnosti v takovém prostředí? Komu tu nenapadne, že je to pod úroveň, již předem nemyslitelné, nevhodné a zcela nedůstojné? Těm, kteří k takovým pod-

mínkám mají nejbližší: pastýřům, vydědencům, ti nemají kdy přemýšlet o nutné důstojnosti, právech a nárocích, daleko od lidského pohodlí sdílejí společnost zvířat, která pasou. Ostatně oni jsou jediní, kdo bdí, a mohou tak ze všech první vidět Boží posly. Jsou zcela prostí a bezelstně otevření, a právě proto jsou také vnímavější pro tajemnou skutečnost než ostatní lidé na úrovni. Právě ty nejposlednější z posledních, kterými druzí rádi pohrdají, vybírá si Hospodin za první hlasatele nejradostnější zvěsti. Pojď rychle za nimi. Nezkoumej jejich vzezření ani jejich zevnějšek, odlož na chvíli své sebevědomí a nechej se vést od prostáčků. Mají pro svou misi to nejvyšší pověření. Kdo ví, jestli bys bez nich vůbec někdy našel tu vyvolenou stáj.

Neostýchej se a vstup. Tady to vidíš na vlastní oči. Je to přesně tak, jak řekl anděl: chlív, Josef, Maria a Nemluvnátko v plenkách. Je tu toho tak málo, a přece je tu všechno. Bůh nic víc nepotřebuje. A Matka vděčně pláče dojetím nad nečekanou pozorností těch neotesaných venkovanů, kteří uvěřili a přišli, a tak potvrzují i sdílejí její víru v Boží slovo, že ten Synáček *bude Veliký a bude nazván Synem Nejvyššího*⁽¹⁾. Měl by tu před ním s úctou klečít celý svět, ale ten tvrdě spí. Udělej to za všechny, kteří nepřišli. Blahopřej z srdce Marii i Josefovi. Jediné, čím tě mohou pohostit, je pohled na Děťátko, *Světlo, které vychází spravedlivému, a Radost lidem upřímného srdce*⁽²⁾.

Díváš se na Všemohoucnost, která umí jen zaplakat a přivínout se k Matičce. A přece jí to stačí. Má všechno u své Matky! Víš, proč tě Bůh zavedl až sem a představil se ti právě v tomto postavení, takto maličký, chudičký, v bezmocné závislosti? Aby ses nebál stát se jako on: maličký, chudý a bezmocný. Není pečlivější a čistší matky na světě než Maria, kterou připravil Otec již od věčnosti **nejen pro toto Dítě**. Ona i tebe přijme do své nejlaskavější péče, když budeš také maličký tak jako její Dítě.

Vypros si u jeslí odvalu sestoupit ze své slávy. Nemysli si, že opustíš něco velikého. To veliké tě teprve čeká, máš-li jen *dobrou vůli*: dovol Marii, aby tě učinila svým *vytouženým a neopuštěným*⁽³⁾ dítětem. Přijmeš-li tento dar jako své *nové zrození*⁽⁴⁾, bude se nad tím spolu s ní radovat a chválit Boha celé nebe.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Lk 1,32; ⁽²⁾ res. žalm 97; ⁽³⁾ srov. 1. čtení Iz 62,12; ⁽⁴⁾ srov. 2. čtení Tit 3,5

Čtyři stupně k obrácení (4)

Evangelium poslední adventní neděle nás vede do hor v Judsku na setkání Panny Marie a Alžběty. Na tomto setkání zazněl překrásný Mariin chvalozpěv *Magnificat*. Jeho slova nás vedou na poslední, čtvrtý stupeň k obrácení.

O čem tu Maria hovoří? Alžběta vedena Duchem svatým vyzvedla po pravdě Mariinu velikost. Maria tuto chválu neodmítá, ale náležitě doplňuje a vysvětluje. Pán jí mohl prokázat tak velké věci, protože mu nebyla na překážku. Pohled na *nepatrnou služebnici* tak uchvátil Boží všemohoucnost, že na ní *vykonala veliké věci*.

Jak říká sv. Alfons Liguori: »Maria se nemohla více pokořit, než se pokořila. Bůh ji na druhé straně nemohl více povýšit, než ji povýšil.«

Matka Boží nám na prahu Vánoc chce s velkou naléhavostí ukázat, co nám brání v rozhodujícím obrácení. Není to nedostatek horlivosti, úsilí. Je to v tom, že naše snažení se ubírá nesprávným směrem. Zapomínáme, že ve světě Božího království platí opačná pravidla a opačné hodnoty než v království tohoto světa.

Koho nám představuje tento svět jako ideál, kdo jsou jeho idoly? Silní, úspěšní, bohatí, sebevědomí jedinci. Kariéra ve světě se dělá tak, že se tlačíme dopředu a vzhůru, bojujeme proti konkurenci, stavíme se na odív, usilujeme o co nejlepší »image«, vypočítáváme své úspěchy a zásluhy, vyhlášíme své velkolepé plány, často se těmito plány holedbáme do té míry, jako by už byly uskutečněny. V úsilí o co nejlepší

postavení si opatřujeme takové věci a vytváříme si takové obyčeje, které mají dokládat naše jedinečné postavení.

Ale Maria má zcela opačnou zkušenost. Pán učinil velké věci *nepatrné služebnici*, protože si žádnou kariéru nenaplánovala. Naopak ty, kteří se na ni zaměřili, *rozptýlil, sesadil z trůnů a propustil s prázdnou*.

Panna Maria nás svým slovem i svým příkladem varuje před největším a nejnebezpečnějším pokušením duchovního života a duchovního stavu: před zaměřeností na sebe. Myslíme si klamně, že když chceme udělat kariéru v »Božích věcech«, že to je to nejlepší, co můžeme udělat. Omyl. Může to být naopak to nejhorší, jakmile bychom si chtěli přivlastňovat to, co nám vůbec nepatří. Takovouto zaslepenou smělostí okrádáme Boha o jeho slávu, a tím jej urážíme.

Kariéra v Božím království se uskutečňuje opačným způsobem než v království tohoto světa: nesměřuje k postavení silného, dospělého, samostatného jedince, nýbrž k stavu prostého a poddajného dítěte (srov. Mt 18, 1n). Nesměřuje k vynikání ani k elitě: *Kdo by chtěl být mezi vámi veliký, ať je vaším služebníkem, a kdo by chtěl být mezi vámi první, ať je vaším otrokem* (Mt 20, 29).

Obrácení na čtvrtém stupni, obrácení nejtěžší, ale nejdůležitější, je **obrácení od sebe k Bohu**. Je to opuštění smýšlení, které mě pohání, abych se vyznamenal, ať už sám před sebou nebo před druhými. Na čem si vůbec mohu zakládat? Na tom, co jsem a co mám? Na tom, čeho jsem už na sobě dosáhl? Na tom, co už jsem vykonal? Na tom, co znám a ovládám? Na úřadu, který zastá-

vám? Na skupině, společenství, stavu, hnutí, ke kterému patřím? Na vznešených myšlenkách a nápadech, kterých mám plnou hlavu? Na rodině a prostředí, ze které pocházím? Na tradici, které jsem představitelem? Na svých titulech? Na regálech plných zbožných knih a kazet? Na své iniciativě, na svých plánech a předsevzetích? A odkud vlastně vím, že to všechno je v Božích očích něco pozoruhodného? Není to vysoké ocenění, které tomu všemu i sám sobě přikládám, založeno především na tom, že se tak zalíbilo mně samému?

Aby se nám dal Bůh poznat, představil se nám v podobě lidsky nejpochoptitelnější a nejnázornější. Představil se nám jako Syn člověka. Čím byl a co měl tento Člověk na samém začátku i na samém konci svého lidského života? Byl nejposlednějším z lidí. Narodil se nahý mezi dobyt看em a zemřel nahý mezi vyvrheli. Neposloužil si vůbec, ale vůbec ničím, co je v očích tohoto světa znamením velikosti. Celou věčnost budeme mít na to, abychom rozjímali o tajemství, jak se mohl Bůh, který je všechno, vzdát sám sebe. To je div větší než stvoření všech světů, div větší než všechny divy a zázraky. Právě proto, že se Syn takto nekonečně pokořil, mohl s ním Otec udělat nekonečný div: spasil svět.

Ve skutečnosti to jediné, na čem bych si mohl zakládat, je to, že **nejsem a nemám nic**. Ale kdybych byl opravdu tak daleko, nezakládal bych si ani na tom. Neboť všechno, co má nějakou hodnotu, není moje ani ode mne, ale je to Boží a od Boha. Dlouhá desetiletí duchovního života a askeze se všim umrtvováním, promodlenými modlitbami, poutěmi a posty mají ve skutečnosti menší cenu, než jediný oka-

Církevní představený je Božím správcem, a musí to být proto muž bezúhonný: ne domýšlivý, ne prchlivý, ne útočný, ne lačný prospěchu. Má však být pohostinný, milovat dobro, umět se ovládat, být spravedlivý, zbožný a zdrženlivý; takový, kdo se v kázání pevně drží spolehlivé nauky, aby byl schopný povzbuzovat ve zdravém učení a také usvědčovat odpadlice.

Sv. Pavel (Tit 1, 7–9)

mžik, ve kterém stanu před Bohem s čistým a upřímným vědomím: »Můj Pane, věřím a vyznávám, že nejsem a nemám vůbec nic.« Teprve v tomto okamžiku přestávám překážet Bohu v jeho díle, přestávám být sebevědomým neposedným dlátem, které si samo tančí a seká, jak se mu zalíbilo, a myslí si, že už se obejde bez sochaře.

Skutečným projevem úplného sebevzdání je poslušnost. Touto cestou šel i Boží Syn: Nejenže šel s lidskými rodiči do Nazareta a *poslouchal je*, ale dokonce *byl poslušný až k smrti*.^{Fil 2,8} **Jediný stav, který nám skutečně sluší, je poslušnost**. Čím více cítím nutkání k samostatné iniciativě, tím usilovněji musím dbát na protiváhu v touze po poslušnosti. Jestliže to byla cesta druhého Adama, ani my nemáme jinou cestu. Pro nikoho neplatí výjimka. Vzácný a následování hodný příklad poslušnosti dal všem věřícím sám papež Jan Pavel II., když jako hlava Církve uposlechl výzvu tlumočenou někdejší pasačkou z Cova da Iria a zasvětil svět Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.

Všechny pocity nevraživosti, žárlivosti na práci druhých, na jejich metody, iniciativy a výsledky, nelibosti z konkurenčnosti, všechna nesnášenli-

Čím více důvěřujeme sobě, tím méně důvěřujeme Bohu.

vost nás usvědčují, že jsme dosud nedokázali opustit sami sebe. A to je povážlivé, protože se nejedná pouze o soukromou záležitost, v sázce je víc než jen znehodnocování plodů vlastního duchovního života. Mohou tak vznikat vážné škody v Církvi, tak jak vznikaly v celých jejích dějinách. Jsme toho svědky od prvních dnů, kdy Bůh přišel na svět. Zatímco negramotní pastýři i vzdělaní mudrci neměli potíže poslechnout a poklonit se chudému Dítěti zavinutému do plének, kněžstvo a vladař to neuznali za vhodné. Horlivost zaměřená na sebe vyústila ve skutečnost, že ten druhý se pro jistotu pokusil zabít Dítě okamžitě. Co se nepodařilo jemu, dokonali ti první za několik let.

Nebezpečí špatně adresované horlivosti je tím větší, čím výše stojí můj svícen. Odkud pramení rozepře, pohoršení, bludy a rozkoly, všechno vnitrocírkevní disidentství a nakonec odpady? To všechno je plodem horlivosti zaměřené nikoliv k Bohu, ale k uspokojení sebe sama. Nehledám-li ustavičně a vytrvale, poslušně a pokorně to, co se líbí Bohu, dovoluji si opovážlivě určovat, co se má ve shodě se mnou a mým zalíbením líbit jemu. Může pak na mne *shlédnout a učinit mi velké věci?*

A to je právě důvod, na kterém nejvíce záleží. Aby mohl

Bůh ve mně, v mé rodině, v mém okolí, v naší farnosti, v naší diecézi, naší vlasti, v církvi a ve světě konat úžasné divy své milosti, potřebuje zcela **pokorné a dokonale poddajné nástroje**, které mu nezavězejí, které v ničem nehledají sebe a nepřivlastňují si nic z toho, co Duch svatý skrze ně působí. I velký zázrak jednoty církve se uskuteční nikoliv, až se dohodneme, ale až se všichni pokoříme před Pánem a budeme naslouchat už ne sobě, svým vášním a zamilovanosti do toho svého, nýbrž budeme v pokoře naslouchat, *co Duch mluví k církvím.* ^{21,7}

Nejpokornější a nejponížnější Bože, odstrčený v chlévě, ty vidíš až na dno mé duše. Ty znáš mé skutečné úmysly a hodnotu všech mých skutků. Já nejsem schopen vidět je tak, jak je vidíš ty. Já nejsem schopen se doopravdy pokorit a vzdát sebe sama. Nedovol mi, abych od tvých jeslí odešel se stejným sebeklamem, s jakým jsem k nim přistoupil. Dej mi milost, abych stanul před tebou v pravdě, i za cenu poznání, že všechno mé dosavadní úsilí mířilo do prázdna a já tu stojím s holýma rukama. Dej mi odvahu ztratit sebe, abych našel tebe, a pak dělej se mnou, co chceš.

Maria, Matko a nepatrná Služebnice, přimluv se za mne u svého Syna.

-15-

Nemyslete si, že láska musí být něco zvláštního, aby byla pravou. Nikoliv. Láska, s níž jej milujeme, musí být trvalá.

Lampa hoří, protože stále stravuje v kapičkách olej. Přestanou-li docházet kapičky, lampa zhasne a Ženich nám po právu řekne: Neznám vás! Co je tím olejem v našich lampách? Jsou to maličkosti každodenního života: věrnost, dochvilnost, přátelské slovíčko, myšlenka na druhé, dovednost mlčet, dívat se, mluvit a jednat. Nehleďte Ježíše v cizích zemích. Tam není. Je ve vás. Žijte světle ve svých lampách, abyste jej mohli vždy vidět.

Matka Tereza

V poslední době se stala velmi populární fotografie patnáctileté sv. Terezičky s vlasy stočenými do drdlou. Méně se již ví, že za touto fotografií i účesem stál zvláštní zájem mladé Terezičky. Protože se obávala, že její mládí bude překážkou jejího přijetí na Karmel, vymyslela si účes, který jí měl dělat starší. Nakonec se do kláštera dostala nikoliv pro svůj účes, ale protože to byla vůle Boží.

Z pera učitelky církve

Z Terezičinych posledních dopisů vyjímáme:

»Chtěla bych Vám říct tisíc věcí, kterým jsem porozuměla, protože stojím před branami věčnosti. Ale já přece neumírám, já vstupuji do života. Všemu, co Vám nemohu říct, dám Vám porozumět z nebe.«

(Z dopisu abbé Bellierovi
9. 7. 1897)

O společenství svatých napsala:

»S pannami se stáváme pannami, s církevními učiteli církevními učiteli, s mučedníky mučedníky, protože svatí jsou naši příbuzní. Ale ti, kteří šli cestou duchovního dětství, budou vždy chránit přitažlivost dětí.«

»Jediné, co není předmětem závidi, je poslední místo... Občas se přistihneme při tom, že toužíme po tom, co se třpytí. Zařadme se pak pokorně mezi ty nedokonalé, pokládejme se za malé duše, které musí milý Pán Bůh ustavičně ochraňovat. Když vidí, že jsme opravdu přesvědčeni o své ni-

cotě, podá nám svou ruku. Ale pokud se pokoušíme udělat něco velikého, třeba je to pod záminkou horlivosti, nechává nás milý Ježíš samotné. *Řeknu-li však, že má noha je vratká, ihned mě, Pane, podpoř tvoje milost* (Ž 93). Ano, stačí se pokorit a snášet odevzdaně svou nedokonalost. To je pravá svatost! Vezměme se za ruce, milé sestry, a pospěšme na poslední místo. Nikdo se s námi o ně nebude přít...«

(Sestře Geneviév 7. 7. 1897)

»Cítím, že odcházím na odpočinek, ale především cítím, že moje poslání začíná, moje poslání učit milovat milého Pána Boha tak, jak já ho miluji, ukazovat duším svoji malou cestu. Jestliže milý Bůh vyslyší moje přání, budu nebe až do konce světa trávit na zemi, abych zde konala dobro. To není nemožné, protože i andělé bdí nad námi a patří na Boží tvář. Nemohu si udělat svátek a užívat, nemohu odpočívat, dokud jsou zde duše, které je třeba zachránit...«

17. 7. 1897

(Sv. Terezie od Ježíška
zemřela 30. září 1897)

Dotázán na svůj názor, pokud jde o přijímání na ruku, odpověděl Jan Pavel II.: „Říkám, že nejsem pro to a nemohu to doporučit.“

Vox fidei, Ravensburg 1981

Přijímání na ruku je i z praktického hlediska velmi sporné a nebezpečné. Je to zneužití.

Pavel VI., in: Bugnini: Die Liturgiereform, Friburg 1988 s. 674 a 690

Když se u lůžka Pavla VI. několik hodin před jeho smrtí sloužila mše svatá, ve chvíli sv. přijímání vstal papež z lůžka a vkleče přijal Nejsvětější svátost do úst.

WKS Rundbrief 22/1980, s. 35

Jestliže existuje transubstanciacie, tzn. chléb a víno se skutečně promění, pak člověk musí zůstat jedině na kolenou.

Prof. Helmut Thielicke, evangelický teolog

Přijímání na ruku je v příkřím rozporu s nezbytnou úctou a pečlivostí, s jakou je nutno zacházet s Nejsvětější svátostí.

Prof. Klaus Gamber, odborník na liturgii, in: Rückkehr zur Tradition, Auerbacher Pfarrbrief 1985, s. 19n

Jestliže některý kněz je přesvědčen, že přijímání na ruku uráží úctu k Nejsvětější svátosti, nesmí hostii na ruku podávat.

Biskup Rudolf Graber, in: Fortschritt oder Rückschritt? Innsbruck 1970

Přijímání na ruku při večeři Páně pokládá Martin Luther za výraz nevěry.

Kurt Palm: Ehrfürchtiger Kommunionempfang? Upstadt-Weiher, s. 3

PAPEŽOVÉ, BISKUPOVÉ A TEOLOGOVÉ K PŘIJÍMÁNÍ NA RUKU

Je až udivující, s jakou jistotou uvádějí někteří čtenáři Katolického týdeníku ve svých listech své převážně emocionální důvody pro zavádění nového způsobu podávání sv. přijímání. Tyto dopisy jsou dokladem o nedostatku znalostí a informací mezi našimi věřícími. Tyto nekomentované dopisy navíc uvádějí v omyl ty, kteří teprve hledají správnou odpověď. To nás nutí, abychom se k této problematice opakovaně vraceli.

PŘIJÍMÁNÍ DO ÚST ODPOVÍDÁ BOŽSKÉMU PRINCIPU EUCHARISTIE Psychologické hledisko

Věci, které může každý vzít do ruky, vtiskují se do povědomí toho, kdo je užívá, jakožto věci obyčejné, protože s nimi sám nakládá. Vzácné věci naopak lidé nejrůznějším způsobem chrání před dotýkáním a manipulací.

Pro Nejsvětější svátost platí stejný princip. Jestliže všichni věřící mohou brát eucharistii do rukou, stává se Kristova oběť podvědomě podobnou obyčejným posvěceným předmětům a věcem. Podvědomě špatný způsob zacházení představuje skryté nebezpečí pro víru, kterému není dovoleno se dobrovolně vystavovat.

Dotek ústy hodnotí lidská psyché naopak jako posvátné znamení lásky (polibek). Poukazuje na zvláštnost a posvátnost věci, které se dotýkáme rty (políbení oltáře, evangeliáře, biskupského prstenu). Přijímání do úst posiluje vědomí svátostné podstaty eucharistie, a tím jejího božského principu.

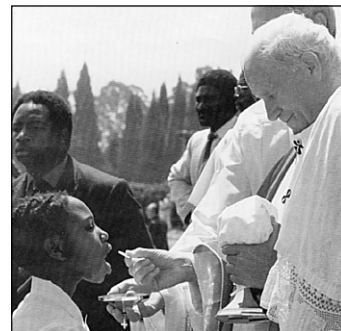
Historický zřetel

Není vůbec doloženo, že Pán Ježíš podával při Poslední večeři eucharistii apoštolům do rukou. V semitské kulturní oblasti v době Kristově neexistovalo žádné podávání jídla do rukou. Když chtěl hostitel prokázat hostu obzvláštní úctu, podal mu kousek stravy přímo

do úst. Ve starších židovských cestopisech je tento obyčej výslovně popisován (např. prof. dr. Petrem Ketterem). Tak podal Ježíš Jidášovi namočenou skývu^{J 21,26n} a apoštolům eucharistii.^{Lk 22,19} To nás vede k závěru, že sám Kristus učinil z přijímání do úst základní normu podle božského principu.

Teologické důvody

Přijímání do úst má také své teologické důvody. Papež Pavel VI. píše, že přijímání do úst »brání zneuctění eucharistických způsobů. Měnit starou tra-

dici takového významu je disciplinární otázkou. Je třeba se vážně obávat, že nová forma rozdělování eucharistie za sebou vleče nebezpečí: **snížení úcty k Nejsvětější svátosti, profanaci této svátosti a zfalšování správné nauky.**«

»Proto vyzývá Svatý stolec naléhavě biskupy, kněze a věřící (vehemter hortatur), aby nadále zachovávali pečlivě dosavadní předpisy (studiose obsequantur).« To jsou slova v jeho listu *Memoriale Domini* z r. 1969. Tato instrukce dodnes neztratila svou platnost.

V den sv. Petra Kanisia

V jezuitském kostele Nanebevzetí Panny Marie v Brně mají jeden z mála obrazů sv. Petra Kanisia. Je v levé boční lodi nad čelním oltářem až do cela nahoře, a chce-li si ho člověk dobře prohlédnout, musí se postavit na správné místo a počkat na vhodné světlo. Nebýt údaje na kostelní nástěnce, asi by tohoto světce na portrétu nikdo nepoznal. Podobně zastřená je u nás i jeho památka. 21. prosince uplyne od jeho smrti 400 let. Máme-li podle listu Židům pamatovat na ty, kteří nám hlásali Boží slovo, připomeňme si na několika historických souvislostech, kým pro nás byl a je sv. Petr Kanisius.

První taková souvislost se týká místa jeho narození. Není

bez zajímavosti, že holandské město Nijmegen, odkud tento učitel církve v 16. století vyšel, se stalo v šedesátých letech našeho věku sídlem teologické revue *Concilium*, která se pokouší působit jako jakýsi alternativní učitelský úřad církve.

Kardinál Ratzinger, který k jejímu okruhu zpočátku patřil, hovoří v knize „O víře dnes“ o tom, že mnozí její příspěvatelé začali prohlašovat i reformy Druhého vatikánského koncilu za nedostačující a překonané, až se pravému duchu koncilu zcela vzdálili. Proto se od revue *Concilium* sám brzy distancoval. A tak má město Nijmegen v dějinách církve poněkud protichůdné tradice.

Přijímání do úst odpovídá původní tradici církve. Po dočasném odklonu učinila církev z přijímání do úst jasnou **cirkevní normu**, která platí více než tisíc let. Duch svatý sám přivedl svou církev zpět k přijímání do úst (eucharistickými zázraky, zkušenostmi, výpovědmi koncilů, papežů a teologů), z čehož vyplývá, že je třeba pokládat podávání eucharistie do úst za božský princip.

Názor nepřátel

Potvrzení této skutečnosti nacházíme také u nepřátel církve. **Stanislaus de Guaita**, odpadlý katolický kněz, kabalista a satanista, prohlásil již na konci 19. století: »Když dosáhneme toho, aby katolíci přijímali na ruku, dosáhli jsme všeho.« V proticirkevním projektu z roku 1925 stojí: »Jak je možno oloupit věřící o víru ve sku-

tečnou přítomnost? Nejdříve je třeba všude dosáhnout toho, aby přijímali ve stoje, a pak dále, aby přijímali do ruky. Pak začnou vidět v eucharistii pouze symbol společné bratrské hostiny a budou postupně odpadat (*Vers Demain*, 1970 podle Rudolf Bock: Glaube und Kirche in Bedrängnis, Mediatix Verlag, Altötting, Wien). Nepřátelé víry požadují přijímání na ruku, protože přijímání do úst sami uznávají za »božský princip«.

Prof. liturgie Otto Nußbaum, Bonn, zastávce přijímání na ruku, přiznává: »Je nesporné, že nebezpečí zneuctění je při přijímání na ruku větší než při přijímání do úst (Die Handkommunion, Köln 1969, s. 43). Je třeba zvážit takové faktory jako zbytečné doteky obou rukou, automatismus uchopení, povrchnost, dětskou nezralost i stařeckou nešikovnost, které

znemožňují knězi jeho odpovědnost, dohled a kontrolu. Aby se zabránilo zneuctění drobných částíček, nemá kněz jinou volbu, než trvat na přijímání do úst a důsledně využívat pateny, jak to požaduje všeobecný úvod k misálu. Tím, že laik požaduje přijímání na ruku, brání knězi, aby plnil svou ve svědomí zavazující povinnost.

Hlas zbožné úcty

Belgická mystička sestra Markéta, následovnice sv. Terezie z Lisieux, zakladatelka *Díla malých duší*, uvádí ve své knize *Poselství milosrdné lásky*, sv. II., která vyšla s biskupským imprimatur, tato Spasitelova slova: »*Moje Tělo je znesvěcováno troufalostí těch, kteří si osobují plnou moc vyhrazenou pouze pro moje vyvolené. Neposvěcené ruce nejsou hodny, aby se mne dotýkaly.*« (8. 4. 1977) »*Praxe přijímání na ruku mě hluboce uráží. Je nutno ji co nejdříve odbourat.*« (7. 6. 1979)

Závěr

Pán Ježíš pod způsobou chleba k nám nepřichází, aby trůnil v naší hrsti, ale v našem srdci. Všichni ti, kteří uvádějí jako nejzávažnější argument hygienické důvody, by si měli položit otázku, zda tak, jak jsou úzkostliví o sebe, jsou úzkostliví také o svého svátostného Hosta. Zatímco do hrsti nebere hostii ani kněz a své prsty si pak pečlivě omývá, laik nemá možnost nijak důstojně ošetřit na obou rukou ulpělé částíčky, z nichž každá je **skutečný Pán s jeho božstvím i lidstvím**.

Jestliže vatikánská instrukce výslovně mluví o tom, že indult k praxi podávání na ruku může být udělen **výjimečně** a pouze jako ústupek tam, kde se tato praxe již dříve nedovoleně rozšířila, pak se žádost o povolení pro české a moravské diecéze může zakládat **jedině na nepravdivých informacích** a její iniciátoři nesou za to těžkou odpovědnost.

Vzhledem k tomu, že praxe přijímání na ruku umožňuje zneužití, je přípustné dobrovolným zanedbáním, a tím je v rozporu s kánónem 1367 CJC.

Další historické souvislosti plynou ze světcova jména. Čtenář Jiráskova románu „Proti všem“ si jistě vzpomenou na husitského kněze Petra Kániše, kterého náboženské nadšení přivedlo k fanatismu a fanatismus až do sekty adamitů. Tuto postavu nijak zvlášť nehájí ani příznivci husitství. Shoda jmen je tedy u obou mužů čistě náhodná. Rozdíl mezi jejich životy spočívá v tom, jak různě se může vyvinout a vyvrcholit osobní náboženská horlivost. A samotné přijetí Kanisius (latinsky canis – pes) se pak stalo podnětem k slovní hříčce. Když světec přišel roku 1555 do Prahy založit jezuitskou univerzitní kolej, vítali ho mistři pražského vysokého učení slovy: „Táhni odsud, pse (Canis), nás hlídá Hus!“ Kanisius

se ovšem nebál soupeření v tvorbě latinských epigramů a odpověděl: „Ti, kdo nenávidí psa, nejsou ovce, ale vlci!“ Ta jezuitská kolej je dnešní Klementinum.

Že byl sv. Petr Kanisius spíše bdělým psem než zlým vlkem, o tom svědčí jeho slova: „Bude dobře, když ti, kdo budou posláni do této koleje, se vyzbrojí svatou trpělivostí a nebudou svoji horlivost projevat hádkami, nýbrž prací a snášenlivostí; neboť budou-li takto zasévat v slzách, sklídí úrodu s radostí.“ Úrodou z této světcovy setby byla obnova katolictví v našich zemích. Jde-li nám dnes o něco podobného, nemělo by se to dít bez jeho příkladu ani bez jeho přimluvy.

Karel Komárek

Bezprostřední odpovědnost nese kněz, který rozdává sváté přijímání... Tíže této odpovědnosti jej nemůže zbavit nikdo, ani biskup, ani farní rada.

Směrnice Německé biskupské konference KA München – Freising 1971, s. 181

Kněz jako služebník eucharistie má prvořadou odpovědnost za svátostné způsoby. Prvořadou, protože totální.

Dotýkat se svatých způsob je výlučné právo posvěcených osob. Laici se mohou dotýkat jen ve zcela výjimečných případech.

Jan Pavel II., in: O tajemství úcty k Nejsvětější svátosti

Naši věřící by museli být jinak vychovávaní k úctě k Nejsvětější svátosti, aby nepožadovali přijímání na ruku.

Biskup Rudolf Graber, in: Das kostbare im Himmel und auf Erden, Innsbruck 1970

Anna Kateřina Emmerichová (†1824) a Terezie Neumannová (†1962) žily v době, kdy o přijímání na ruku nebyla ještě vůbec řeč. Obě ve svých viděních však popisují Poslední večeři, při které Pán podával svým apoštolům svatý Chléb do úst.

(A. K. Emmerichová: Visionen, Stein a. Rhein 1986, s. 199; Alfons Büchel: Meine Reise nach Konnesreuth, Maria Verlag, Zürich 1989, s. 298

Když vůle toho, kdo má moc, odporuje Boží vůli, přirozeným zákonům, pak překračuje svou pravomoc a porušuje spravedlnost. Tím jeho autorita padá, protože tam, kde není spravedlnost, není autorita.

Papež Lev XIII.: Diuturnum illud

Svátost smíření jako zdroj obnovy

Joachim kardinál Meisner

To je vůle Boží, vaše posvěcení (1 Sol 4,3). Bud'te dokonalí jako váš Otec v nebesích (Mt 5,48)! To je zapsáno v zakládající listině církve. Zdá se, že jsme se jako církev od toho cíle tu více, tu méně vzdálili, i když termínové kalendáře biskupů jsou přeplněny, i když vzdělávací zařízení a zasedání jsou plně vytížena, i když proud papíru z ordinariátů je stále větší. V čem to vězí? Odpověď je vlastně tak jednoduchá, že tomu ani nebudeme chtít věřit: Vězí to v tom, že zpovědnice stále více zejí prázdnotou.

Církev jako Tělo Kristovo se obnovuje jenom tehdy, jestliže se údy zbaví nánosu a kalu, aby myšlenky Hlavy mohly inspirovat, oživit a animovat jednotlivé údy. Všechny reformy běží do prázdna, jestliže opět neučiníme ze svátosti smíření pramen života a obnovy. A tady stojíme před určitou nemocí, kterou můžeme nazvat **klamně vědomí nevinny moderního člověka**. Když se lidské srdce navzdory vši skutečnosti rozhodne, že je imunní vůči každé vině, rozum opatří jakýkoliv důkaz, který přemění hřích na pouhou nemoc, slabost, lidskost a podobně. To je však hřích proti Duchu svatému. Dělá člověka neschopným lítosti, pokání a obrácení, udržuje jej v zatvřelosti, v odvratu od

Boha a v pýše. Bůh se zde stává přebytečným, vykoupení zbytečným a církev není k ničemu.

Bůh je Otec a žije jako každý otec dary, které dává, nikoliv jako žebrák z daru, který přijímá. Největší dar, který nám Bůh může dát, je odpuštění, a největší milost je omilostnění. Když tento dar nepřijímáme, přestává pro nás Bůh být Bohem. Proto je svátost smíření nejvyšší formou úcty k Bohu, při níž člověk umožňuje Bohu osvědčit svou lásku tím, že přijímá jeho dar, totiž odpuštění a omilostnění.

Proto říká Pán: *V nebi je větší radost nad jedním hříšníkem, který činí pokání, než nad 99*

spravedlivými, kteří pokání nepotřebují (Lk 15,7). Protože když se marnotratný syn vrací domů, zabíjí se vykrmené tele a slaví se velký svátek. Proč dáváme svatým v nebi tak málo příležitosti k radosti? Protože nemáme rádi odpuštění, na to jsme příliš pyšní. Hledáme raději psychiatry než nejbližší zpovědnici. Je příznačné, že s poklesem zpovědní praxe se enormně rozrostly psychologické poradny. Pro psychiatra musím být nemocný, před Bohem stačí, že jsem hříšník. Ale právě to nechceme, a proto nám schází odpuštění, život a milost. Tam, kde není zpověď, mizí i radost, plod svátosti smíření. V nebi je větší radost nad jedním hříšníkem, který se obrátí, než nad 99 spravedlivými. Když se může nebe radovat jen z tak mála při nedostatku pokání, je pak smutno i na zemi – „jako v nebi, tak i na zemi“.

Kdo by neznal vnitřní radost po přijetí odpuštění ve svátosti smíření, radost v Pánu, které se nám dostává jako nově darovaného Božího přátelství! Dobrou zpověď poznáme podle toho, že to, co jsme přijali, předáváme dále, totiž prominutí, odpuštění, radost a milost. Smířená společnost a životná Církev mají tak pramen ve velikonoční svátosti pokání. To byl konec konců důvod radosti při setkání mládeže v Paříži. Mladí lidé se zde zpovídali, a to tak, že zpovědníci nabyli dojmu: Musíš své osobní následování Krista vzít ještě vážněji, abys nezaostával za mladými bratry a sestrami.

To první, co Pán přinesl po zmrtvýchvstání mezi své učedníky, je jeho na kříži získaný dar vykoupení, při čemž řekl: *Přijměte Ducha svatého. Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, a komu je zadržíte, tomu jsou zadrženy (Jan 20,33).* Vydejme se za ztracenou svátostí smíření a znovu objevíme

obnovenou a životaschopnou Církev! Neoperujme nějakými symptomy, ale sáhneme ke kořenům zla, k lidské pýše, zatvřelosti, vědomí nevinny. Proto jsme jako biskupská konference vydali k pastorační pokání titul: »Obrácení a smíření v životě církve«. Snad nezůstane jenom při papíru!

Ztráta svátosti smíření s sebou přinesla i ztrátu svátostného charakteru církve. Pro mnohé je to již jenom náboženský spolek, ke kterému je možno se obrátit zády a vystoupit, když nám to nebo ono nevyhovuje. Ve skutečnosti církev není organizace, nýbrž organismus. Moje selhání, moje vina a můj hřích zatemňuje světlo a energii církve, zatímco svým následováním Krista rozmnožují duchovní poklad církve. Církev můžeme přirovnat k vodovodnímu systému. Je-li jedno potrubí děravé, takže voda vytéká, klesá hladina v celém systému. Jestliže se jedna větev začne vodou plnit, hladina stoupá všude.

Církev je skutečně svátost svátostí, tzn. zřetelně přítomný Kristus ve světě. Obnovná hnutí v církvi, všechna opravdová duchovní společenství, se vyznačují tím, že si vysoce cení svátosti smíření a pravidelně k ní přistupují. To je také zkušenost ze Světového setkání v Paříži.

Obnova vychází z Krista: *Hle, obnovuji všechno (Zj 21,5).* Místem, které obnovuje, je svátost smíření, zatímco hřích dělá vše starým a odporným. Jestliže se církev ve staré Evropě »cítí stará«, pak je to proto, že se rozloučila se svým velikonočním zdrojem síly, svátostí smíření. Hledejme zpověď, a najdeme znovu obnoveného člověka v nové církvi.

*Proneseno při zasedání německých biskupů
Přeložil -Iš-*

**SVĚTLO
V NAŠICH TEMNOTÁCH**

Žijeme v temnotě, když si myslíme, že se můžeme sami spasit, třeba výchovou, osvětou, hospodářským zajištěním proti všemu, co nás může ohrožovat.

Ale vykoupení je možné jedině tehdy, když vyznáme své viny, změníme svůj život a dovolíme Božímu světlu, aby proniklo do našich temnot.

Vánoce nám chtějí říct: Nezůstávej ve svých temnotách. Nepotřebujeme hledat Boha, žijeme uprostřed jeho světla, uprostřed jeho lásky. Stačí, když mu podáme malíček, jen skulinou mu pootevříme dveře našeho žití, a zaplaví nás světlem a životem.

Biskup Joachim Wanke

Stanovisko teologa se nesmí vzdálit od církve

K 400. výročí učitele církve sv. Petra Kanisia, který zemřel 21. prosince 1597 ve švýcarském Friburgu, napsal Jan Pavel II. list německým biskupům. V tomto dopise zdůrazňuje Svatý otec, že teologie může být plodná jen v tom případě, že nezvolí za své stanovisko kritický odstup od církve.

Příkladem takového učitele je Petr Kanisius. »Teologická věda, živěná z Písma a z tradice v souladu s učitelským úřadem církve a dosvědčovaná osobním životem, to je poselství všem, kteří jsou dnes povoláni, aby vyučovali teologii. Teologové musí být v církvi zabydleni jako její věřící, doufající a milující údy.« Papež pak pokračuje: »Teolog musí sice jako seismograf rychle sledovat proměnlivé výsledky humanitních věd, ale místo aby se sklonil k tomu, že bude jejich otrokem, je jeho úkolem stavět tyto poznatky do světla víry a hodnotit je z její perspektivy.

Jen tak se může teolog stát věrohodným a věcným partnerem pro profánní vědce, kteří

hledají etickou orientaci. Církve je nejvlastnějším životním prostorem pro teologa.«... »Jako ryba nemůže být bez vody, tak může teolog zůstat věren své identitě jedině tehdy, když jeho hledání, jeho otázky, jeho bádání i jeho psaní budou hluboce zakořeněny v církvi.«

Papež dále píše, že učitel církve Petru Kanisiovi neležely na srdci jen velké postavy církve a politiky. Uměl se obrátit i k malým a k dětem. Jan Pavel II. cituje jeden Kanisiův dopis, ve kterém se vyznává: »Ať si jiní střeží svoji práci, ať se pachtí za vyššími úřady, které církvi přinášejí větší užitek. Oni se tím možná dokonce omlouvají, že se nemohou stát dětmi pro děti. Kristus, sama Boží

Moudrost, se nestyděl zabývat se důvěrně dětmi.« Z hluboké schopnosti vcítit se do myšlení čtenářů vzešly tři katechismy, které se svým pojetím a mluvou obrazejí na tři rozdílné věkové, resp. vzdělanostní skupiny, ačkoliv obsahově jsou shodné.

Nová dimenze katecheze

Papež děkuje v této souvislosti mnohým ženám a mužům, kteří se namáhají v ne vždy lehké roli ve službách katecheze. Po politickém zpusošení ve východních zemích dostal úkol katecheze nové rozměry. Tato služba církve neplatí jen dětem a mládeži, ale také dospělým. »Ve vaší zemi žije mnoho lidí, kterým byla Kristova pravda zadržována nebo kteří ji sice obdrželi, ale vědomě ji ze svého života vyloučili.«

Kazatel a svědek

S myšlenkou na Petra Kanisia zdůrazňuje papež, že kázání má mezi jinými formami náboženských projevů nejprřednější místo. Je ozvěnou Kristova hlasu. »Ale uprostřed vtíravosti sdělovacích prostředků, jejichž dráždivým obrazům se lidé jen stěží mohou vyhnout, v trendu zjednodušování a zpochybňování a tím vznikajícího posunu hodnot cítí se kazatel často v roli osamělého hlasu na poušti.«

Přesto představuje pro Jana Pavla II. i dnes kázání velikou šancí pro předávání víry. Kazatel přitom není jen učitelem, ale v prvé řadě svědkem. Slovo se pronášá s plnou mocí: *Kdo vás slyší, mne slyší* (Lk 10, 16). Proto je naprosto nezbytné, aby kněží svou službu vykonávali nikoliv sami za sebe, ale v rámci eucharistické slavnosti.

Primát je službou jednotě

Velice obšírně hovoří Jan Pavel II. o roli papeže, který má za úkol, aby *posiloval své bratry*. Nejvyšší autorita římského biskupa »neutlačuje, nýbrž pomáhá, neboří, nýbrž buduje, upevňuje důstojnost, sjednocuje v lásce, posiluje a chrání práva svých spolubratří biskupů«. Jak hluboce je to pravdivé, poznali ti, kteří trpěli pod politickým nebo světonázorovým útlakem. Zvláště pak klade papež katolíkům na srdce otázku ekumenismu na základě koncilu a nejnovější encykliky *Ut unum sint*. Při tom je primát římského biskupa »**nezastupitelnou službou jednotě**«, tvrdí hlava Církve a končí svůj dopis výzvou: »Volám vás, abyste se se mnou sjednotili jako s tím, kdo dává správný směr vašemu úsilí o vnitřní jednotu církve i o jednotu s odloučenými církevními společenstvími.

Přeložil -Iš-

Krása – smysl života

Bůh vštípil každému člověku do srdce touhu po kráse. Mezi námi však žijí lidé, kteří se jí snaží za každou cenu potlačit násilím, a to sledováním nemravných filmů, závisť, zkrátka propagací všeho ošklivého. Tito lidé jsou ve svém životě velmi nešťastní, ačkoliv o tom nechtějí vědět ani slyšet.

Jsou lidé, zejména ženy, které vynakládají mnoho peněz na drahou kosmetiku, nákladné operace, aby dokázaly svou tělesnou krásou přitahovat okolí. Tělesná krása však brzy pomine. Tyto ženy však zůstávají neuspokojeny.

Mnozí z nás vyjadřují svou touhu po kráse láskou k umění, k hudbě, malířství, sochařství, ke knihám a podobně. Tato krása nás již více uspokojuje.

Je krása, která však není viditelná. Je to krása duše, která umí obohacovat více nežli krása těla nebo uměleckých předmětů.

Nedávno jsem poslouchala v rozhlase vyprávění ženy z Plzně, která je odkázána na invalidní vozík. Jednotlivé části pořadu byly prokládány písněmi, které tato čtyřicátnice složila. Zaznívá z nich radostnost a láska k životu.

Chceme zlepšit svět, ale ten se nedá zlepšit bez krásy a radosti. Krása je stejně hodnotný Boží dar jako láska, radost a život vůbec. Bez krásy a touhy po ní není život úplný.

Říkám: „Žijme život v plnosti a rozdávajme radost a krásu co nejvíce, jak každý z nás umí!“

Ilona Bezděchová
Přepsáno ze slepeckého písma

MODLITBA ZA BISKUPY

Sv. Petr Kanisius

Všemohoucí věčný Bože, ty jsi ustavil nad námi biskupy jako nástupce apoštolů a strážce a ochránce duší, aby řídili tvou církev a udržovali jednotu víry. Prosíme tě naléhavě, vylej na ně plnost své milosti natolik účinně, aby pracovali stále více jako dobří pastýři k tvé oslavě a naší spáse. Aby svým slovem, ale především svým příkladem dokonale plnili své povinnosti, které jim byly svěřeny. Aby uchránili křesťanskou víru čistou ode všech bludů. Abychom my všichni pod jejich blahodárným vedením mohli žít stále ve zbožnosti, pokoji a křesťanské lásce. Amen.

Garabandal – varovný prst Boží (2)

Způsob a délka zjevení

Naše Paní věnovala v Garabandalu dětem mnoho času. Prvá dvě léta se jim zjevovala i několikrát za den. Nepřicházela jen na quadro, ale také do uliček, do domů vizionářů, prošla s nimi celou vesnicí, navštívila s nimi nemocné, zašla také na hřbitov, kde je vybízela, aby se modlily za mrtvé, zavedla je do kostela, aby se poklonily Ježíši svátostnému. Tyto návštěvy v kostele pan biskup zakázal. Pan farář don Valentin musel kostel zavírat, a tak docházelo k extázi u kostelních dveří.

Nejčastěji se zjevovala na kopci za vesnicí u devíti borovic, kam vede kamenný chodník. Tomuto místu tam říkají los pinos a je o něco výše nad quadrem. Toto místo si Matka Boží zvlášť zamilovala. Jednou řekla dětem, že toto místo je svaté a že Bůh je zvlášť miluje.

Těch devět borovic tam kdy si dávno zasadilo na Bílou neděli devět dětí, které tehdy byly u prvního svatého přijímání. Měly být symbolem jejich života. Dnes už jsou z nich mohutné stromy a jedna z nich uschla. U těchto borovic končí také křížová cesta.

Někdy mívaly zjevení všechny čtyři zároveň, jindy zase jenom jedna. Extáze trvaly někdy několik hodin, někdy jen několik minut. I když zjevení trvalo dlouho, třeba dvě hodiny, dětem se to zdálo jako krátká chvílka. Prosily svatou Pannu, aby ještě zůstala. – Už chcete odejít? Vždyť jste s námi tak krátce. Zůstaňte ještě aspoň chvílku. – Při těchto zjeveních je vybízela, aby byly hodné, poslouchaly rodiče a aby se zbavovaly svých chyb.

Aby si okolostojící ověřili, že zjevení jsou pravá, snažili se vizionářky donutit k nějaké reakci. Píchali je jehlami několik centimetrů dlouhými do ramenou, pod rukama jim drželi roz-

svícené svíčky, ze vzdálenosti několika centimetrů je oslepovali 1000 wattovými žárovkami, a přitom děti ani víčkem nemrkly. Conchita jednou na své paži objevila několik vpichů a vůbec nevěděla, že ji tam při zjevení jeden pán píchl jehlou. Ona o tom nevěděla vůbec nic.

Jindy se zase několik silných mužů pokusilo zvednout je ze země, šlo to jen velmi těžko, byly jako do země zakořeněné. Když je zvedli, potom celou váhou padly na kameny, lidé měli strach, že budou mít rozbitá kolena; nikdy se jim nestalo nic. O ničem nevěděly.

Rodiče Marie Loli jedné zimní noci zažili strach. Když jejich dítě bylo zavoláno k extázi, vyběhlo ven jen v chatrném nočním prádle a vidění trvalo hodně dlouho. Otec běžel za ní, stál vedle ní, byl celý promrzlý, a Loli se nestalo vůbec nic, ani trochu se nenachladila. Sám otec pan Maron o tom podal zprávu.

Za zmínku stojí také chůze za extáze. Děti měly hlavy otočené vzhůru na zjevení, šly tak rychle, že jim sotva druzí stačili, nikdy nezakoply o kameny ani neklopýtly o výmoly, zatímco jiní padali. Někdy běžely také rychle pozpátku.

Jednou šly všechny čtyři zavěšené do sebe přes úzkou lávku, která vede přes potok za kostelem. Lávka byla tak úzká, že stačila sotva pro dva. Vizionářky ji klidně prošly všechny čtyři.

Takové jevy některé přivedly k pochybnosti o pravosti zjevení, jiné zase k víře, jako např. jezuitu otce Ramona Andreu.

Někdy je také Madona vybídla, aby se zbožně a usilovně pomodlily Otčenáš a Zdravas Maria. Otčenáš se modlila s nimi, Zdravas Maria se modlily bez ní.

Na její přání také dávaly políbit kříž tomu, jehož jméno ona vyslovila. Jejich oči byly

stále upřené na zjevení a ruka s křížkem jakoby vedená tajemnou silou směřovala k ústům jmenované osoby.

Madona líbá různé předměty

Conchita píše ve svém deníku: Lidé nám přinášeli různé věci, abychom podaly naší Paní k políbení růžence, snubní prsteny, modlitební knížky, obrázky, medailonky, křížky a ona je opravdu všechny políbila. Věci nebyly nikdy označeny, co komu patří, a přece po zjevení každý dostal, co bylo jeho. Nikdy se vizionářky nezmyšlili, i když někteří vlastníci záměrně změnili místo. Toto je jedinečná zvláštnost garabandalových zjevení, nikdy předtím se to nestalo.

Conchita měla jednu zjevení doma v kuchyni, před ní byla hromádka věcí připravená k políbení pro Madonu. Mezi věcmi byla také pudřenka. Conchita si myslela, že takovou banální věc, která slouží lidské marnivosti, nebude přece Panna Maria líbat, a odložila ji stranou. Ale Conchita znovu sáhla po pudřence a jako první ji podala k políbení. Někteří přítomní si mysleli, že je to ďábelský trik. Po zjevení řekla Conchita, že Paní si to tak přála se slovy „To je něco od mého Syna.“ Nic k tomu neřekla, ale ten, kdo pudřenku donesl, to vysvětlil. V době občanské války se v ní tajně přenášelo svaté přijímání odsouzeným na smrt do rudé zóny, protože tam byli kněží buď povražděni nebo pozatýkáni. Tak se stala pudřenka jedním z důkazů pravosti zjevení.

O těchto políbených předmětech řekla Panna Maria vizionářům: „Předměty, které jsem políbila, zanechte nemocným a trpícím. Můj Božský Syn poskytne tak těmto lidem útěchu a pomoc v utrpení nebo i uzdravení.“ Mimo to Matka

Boží slibuje všem, kteří tyto předměty budou přechovávat u sebe nebo je budou nosit na sobě, svoji zvláštní ochranu a své vedení. Zároveň také upozornila, že jim neslibuje snadný život, ba právě naopak, že budou prožívat očistec už za svého pozemského života. Zároveň řekla, že její Syn Ježíš bude pro uctívání těchto předmětů dělat divy.

V minulých desetiletích byla zaregistrována celá řada lékařsky nevysvětlitelných uzdravení u lidí, kteří s vírou a důvěrou hledali uzdravení pomocí předmětů, které políbila Panna Maria.

Jistě ten příslib Panny Marie je velký a především zaměřený na věčnou spásu. V konečném důsledku to znamená, že Matka Boží bude mít zvláštní zájem na tom, aby tito lidé dosáhli věčného štěstí, bude se starat o to, aby nikdo z nich nezahynul. Jde dokonce ještě dál, tímto políbením a používáním od ní políbených věcí staví most svým malověrným dětem, aby pochopily slova jejího Syna. „Mějte víru v Boha; opravdu vám říkám, když řeknete této hoře – Zvedni se a padni do moře – a nebudete ve svém srdci o tom pochybovat, že se to stane, tak se to stane.“

První poselství

Zjevení 4. července 1961 je velmi důležité. Naše Paní oznámila vizionářům, že příští den přijde zas a že jim odevzdá po-

selství, o kterém mluvila hned při prvním zjevení. Na druhý den, když děti vystoupily po kamenité cestě na quadro, na místo zjevení, padly na kolena. Ten pád byl vždycky tak prudký, že se lidem zatajil dech, mysleli si, že musí mít kosti polámané, když všude bylo plno kamení. Nikdy se jim nestalo nic. Lékaři při vyšetřování nenašli ani zlomeniny ani nejmenší odřeniny.

Krásná Paní přišla ihned a srdečně se na ně usmála. Byla doprovázena jedním andělem, ve kterém poznaly anděla z prvního zjevení, podobného Michaelu archandělovi. Ten anděl držel v ruce tabuli, na které bylo něco napsáno, ale děti to nemohly přečíst. Naše Paní se jich zeptala: – Víte, co znamená ten nápis? – Nevíme. – To je poselství, které vám dávám a které 18. října uveřejníte. Potom k nim mluvila o významu a obsahu poselství. Jak si Conchita poznamenala do svého deníčku, mluvila o tom s nimi hodně dlouho. Neopakovala jim text doslova, řekla jim, že to, co slyšely, musí napsat vlastními slovy. Když namítaly, že se jim nepodaří pro to najít vhodná slova, odpověděla, že mají dost času na rozmyšlenou a že vhodná slova určitě najdou. Podle Conchitina svědectví mluvila naše Paní ještě několikrát o tomto poselství.

Pro děti to bylo opravdu nsnadné najít příhodná slova, protože nevěděly nic o současném stavu lidstva ani o velkém odpadu, který právě začínal. Neměly vůbec tušení, že brzy začne koncil, který tolik změní tvář církve. O těchto věcech se vůbec nemluvalo v zapadlé horské vesničce ani mezi lidmi, ani ve škole. Tyto události se odehrávaly ve velkém světě, lidé v Garabandalu neměli o nich ani tušení. Panna Maria je našla nedotčené těmito problémy, prosté a upřímné, otevřené pro pravdu jako květiny pro svit slunce.

Je třeba poznat všechny okolnosti spojené s poselstvím, aby byl přijat jeho nadpřirozený charakter, protože poselství na tyto okolnosti navazuje. Po ohlášení, že 18. října bude uveřejněno, probudila se zvědavost lidí. Mysleli si, že aspoň trochu nahlédnou Pánu Bohu do karet. Všichni dobře víme, že v evangeliu máme všechno, co potřebujeme ke spáse, ale ruku na srdce, není v nás ani trochu zvědavosti, jak to bude vypadat, až Pán Bůh začne trestat ty nevěřící? Místo toho, abychom začali s nápravou sami u sebe, oddáváme se neplodnému farižskému snění.

Očití svědkové se zmiňují o tom, že při tomto zjevení byla děvčata hodně vážná a pozorně naslouchala tomu, co jim Madona říkala a doporučovala. Jednu chvíli se dokonce i rozplakala a vzrušení se přeneslo i na okolostojící. Když zjevení skončilo, don Valentin mluvil s děvčaty. Potom řekl přítomným, že vizionářky dostaly poselství, které zatím nsmějí říci ani rodičům, ani biskupovi, nikomu.

Děti to opravdu braly hodně vážně a pro takovou úlohu se cítily neschopné. Maria Loli později přiznala, že měly strach, že lidé tomu nebudou věřit a že se jim budou smát. Bály se, že nebudou schopné najít pro poselství správná slova, a tak zklamou Naši Paní, která je pověřila nsnadným úkolem. Nedovedly pochopit, proč jim neřekla přesný text, který určitě znala. Nakonec pochopily, že je to tak z Boží vůle, a úlohu přijaly.

Obyvatelé Garabandalu se cítili zaskočení velkým proudem poutníků, který se do vesnice přímo valil, nevěděli si s nimi rady, kam je umístit. Nejraději by byli, kdyby se Panna Maria zjevovala někde jinde a ne zrovna u nich. A k tomu ještě někteří pochybovali, jestli mají čtyřem vizionářkám, věřit. Důvodů, aby

tomu věřili, bylo hodně, ale bylo také hodně důvodů, aby nevěřili, protože zjevení obrátila úplně naruby klidný život horské vesničky.

Většina obyvatel toužila po bývalém klidném životě a tak se mezi nimi se vedly debaty pro a proti. Ale nakonec přijali tuto mimořádnou situaci; jako věřící cítili, že jsou závislí na Božím pozehnání na poli i ve stájích.

Měsíce dychtivě a zvědavě očekávali 18. říjen 1961. Pověst o tom, že toho dne má být poselství vyhlášeno, se roznesla nejen po Španělsku, ale i po okolních zemích. V očekávání, že s vyhlášením poselství budou také spojeny nějaké zázračné mimořádné události, přišlo do Garabandalu velké množství lidí. Vytrvalý déšť v přeplněné vesnici hodně znepříjemňoval pohyb, nebylo kam se schovat. Někteří strávili v dešti celou noc ze 17. na 18. říjen a modlili se růžencem. V promočených botách se brodili blátem v úzkých uličkách. Mezi sebou se dohadovali, kde se Madona zjeví, co asi poselství přinese, všichni žili v napjatém očekávání. Mnozí z nich mysleli na Fatimu, na 13. říjen 1917. Tehdy také vytrvale přšelo a nakonec se všechno skončilo velkým slunečním zázrakem. Proč by tomu tak nemohlo být také v Garabandalu? Okolnosti tomu přímo nahrávaly.

Biskupská komise, kterou tam poslal biskup ze Santandera, naléhala na to, aby bylo poselství zveřejněno hned ráno. Nebylo možné pro tolik lidí sehnat přístřeší a déšť neustával. Obyvatelé Garabandalu pomáhali, jak mohli, ale situaci zvládnout nemohli, stav byl stále nsnesitelnější.

Někteří z lidí se odebrali na místa, o kterých předpokládali, že tam bude poselství oznámeno. Jiní chtěli vyhledat domy vizionářů, ale před každým domem byli na koních dva příslušníci policie. Pan farář don Valentin byl na roztrhání. Conchi-

ta si napsala do svého deníčku, že Matka Boží si přála, aby bylo poselství oznámeno navečer před vchodem do kostela. Biskupská komise naléhala, aby se to stalo co nejdříve kvůli špatnému počasí. Pan farář řekl lidem, že poselství ve 22.30 hod. přečte u devíti borovic. Ve 20.00 hodin šel k vizionářkám, aby našel nějaký kompromis mezi přáním komise a Panny Marie. Někdo v zástupu před kostelem zavolal – K borovicím! – a všechno se po rozmožklé cestě hrnulo tam. Ti, co už tam byli předtím, se na nově přichozí dívali nevrle, nechťeli jim uvolnit místo, a tak došlo k slovním potyčkám. Najednou se objevila jízdní policie a za ní don Valentin a s ním přestrašené vizionářky. Právě v tu chvíli přestalo pršet, mezi mračny se ukázal bledý měsíc a jeho jaksi tajemná záře ozářila borovice, lidi i vizionáře. Děvčata dala panu faráři kousek ubohého papírku, na kterém byl odkaz napsán, aby jej přečetl, tak si to přála Panna Maria. Ten si jej přečetl, ale zdál se mu příliš naivní, neměl odvalu to oznámit. Před sebou měl také biskupskou komisi, o které věděl, že je proti zjevením. Vrátil odkaz dětem, aby jej přečetly samy. Dvě z nich poselství přečetly slabými dětskými hlásky, tak jak byly zvyklé číst ve škole.

– *Musíte přinášet hodně obětí, musíte dělat hodně pokání, často navštěvovat eucharistii, ale především musíte být dobří. Když to nebudete dělat, přijde trest. Kalich se plní. Když se nepolepšíte, přijde velký trest.* –

Protože dětem bylo málo rozumět, přečetli poselství ještě dva muži. Mezi lidmi bylo velké zklamání, dokonce i pobouření. Bylo slyšet hlasy: – To je konec Garabandalu. – Jen málo z nich pochopilo vážnost těchto slov, že je třeba se obrátit. Čekali senzaci, a ta nepřišla. Ta slova – kalich se plní – připomínají kalich Božího hněvu ze Starého zákona.

Pokračování příště

Světlo ve tmě svítí

První vánoční píseň v historii, která položila základ vnitřního znění Vánoc na všechny časy, nemá lidský původ. Jak nám uvádí sv. Lukáš, byl to zpěv andělů, kteří byli evangelizátory o Svaté noci: Sláva Bohu na výsosti a na zemi pokoj lidem dobré vůle – těm lidem, kteří mají dobrou vůli, se dostává velké milosti.

Mír, který pramení z Boží slávy

Tento zpěv současně stanoví jasná měřítko; dává nám lépe porozumět, jaký je smysl Vánoc. Obsahuje heslo, které dnes hýbá lidmi více než kterékoliv jiné: **mír**. Biblické slovo »shalom«, které takto překládáme, znamená ovšem mnohem více než jen nepřítomnost války; znamená správný řád všech lidských věcí, spásu světa, ve kterém vládne bratrství a důvěra, ve kterém není strach ani nedostatek, žádná lest ani prolhanost. Takový plnoznačný mír – to je cíl Vánoc. Ale andělská píseň stanoví

také předpoklad, bez kterého mír není možný: **Boží slávu**. To je betlémské učení o míru. Míru se lidem dostává jen z Boží slávy. Tomu, komu jde o lidi a jejich blaho, musí se v první řadě jednat o Boží slávu. Úcta k Bohu není nějakou soukromou věcí, které se může každý přidržit podle své libosti, nýbrž je to veřejná záležitost. Je to **obecné dobro** a tam, kde Bůh není u lidí v úctě, tak není v úctě ani člověk. Vánoce mají tedy s mírem mezi lidmi a v lidech mnoho do činění, protože **obnovují mezi lidmi úctu k Bohu**.

Nová doba svobody

To je zřetelně vidět od samého počátku na vzniku tohoto data. 25. prosinec byl v židovském kalendáři slaven jako svátek »chanukka« – slavnost světel. Připomíná totiž, že ten den r. 165 před Kristem Juda Makabejský odstranil z jeruzalémského chrámu Diův oltář, který tradice označuje za »znesvěcení posvátných míst«.

Ve stejný den dal před časem syrský král Antioch, který se dával uctívat jakožto Zeus, postavit v jeruzalémském chrámě obraz tohoto pohanského boha. Nyní se tento den stal dnem očistění chrámu, od kterého se zatím znesvěcená Boží sláva mohla opět obnovit a Bůh mohl být znovu uctíván. Od tohoto dne datuje Izrael své znovuzrození, které nastalo v okamžiku, odkdy mohl svému Bohu opět sloužit v přiměřené míře.

Protože týden od 25. prosince do 31. ledna je současně týdnem před Novým rokem, dosta-

la tato obnova řádu ještě hlubší význam: představuje **začátek nového stvoření** pro vytouženou novou dobu svobody. Proto se již 100 let před Kristem očekávalo právě v tento den zrození dítěte – mesiáše, který naučí lidi, jak mají správně uctívat Boha, a zahájí tak novou dobu svobody. Již v době Ježíšově se slavil tento den jako slavnost světel podle prorokových slov: *Lid, který chodil ve tmách, uvidí veliké světlo* (Iz 9,1).

Lukáš uvádí ve zprávě o Ježíšově dětství chronologii, která má hluboký symbolický význam. Datuje Kristovo narození právě na svátek »chanukka« do noci světel, která se tak stala slavností křesťanských Vánoc. Chce tím znovu vysvětlit, co znamenal zpěv andělů: to, co Juda Makabejský vykonal jen nedostatečně, uskutečnil Kristus dokonale skrze své narození. Odstranil ze světa všechny modly bohů. Zbudoval chrám svého těla. Znovu obnovil Boží slávu.

Všechny hrůzy světových dějin se mohou jevit jako jediná obžaloba proti Bohu. Ale v okamžiku, kdy se Bůh narodil jako bezbranné Dítě, které před nás předstupuje jen mocí své lásky, odstranil tím všechny strašné obrazy boha jako obrazy model. Vtělení Syna je slávou Otce. V jeslích a na kříži je znovu obnovena Boží sláva uprostřed tohoto světa. Kamkoliv budou lidé následovat tohoto Boha, všude začíná i nové lidstvo a také mír na světě, třeba ještě zlomkovitý.

Svátek »chanukka« byl dnem obnovy bohopocty a odtud slavností světel. Teprve Ježíšovo narození je **skutečnou obnovou bohopocty** a všechny naše obnovy musejí odpovídat této obnově, tomuto novému a pravému začátku. Musíme usilovat o to, aby se Bohu v našem lidství a v naší zemi opravdu vzdávala úcta. Kolik »znesvěce-

STAL SE ČLOVĚKEM

*Ježíši, černý, hnědý,
žlutý nebo bílý Ježíši,
děkuji ti, že jsi byl dítě
jako všechny děti,
černé, hnědé,
žluté nebo bílé.
Ježíši, děkuji ti,
že jsi byl dítě jako my,
dítě pastýřské, dělnické,
královské, veselé dítě.
Ježíši, děkuji ti,
že žiješ s námi denně
uprostřed nás.
Pláčeš s námi,
raduješ se s námi,
hladovíš s námi,
učíš se s námi.
Ježíši, prosím tě,
pomoz všem dětem,
těm mnohým,
které mají hlad,
těm mnohým,
které jsou nemocné,
těm mnohým,
které jsou zmrzačené,
těm mnohým,
které jsou na útěku,
těm mnohým,
které jsou bohaté.
Požehnej jim všem,
velkým i malým.
Pomáhej jim,
aby se k tobě modlily,
aby v tebe věřily,
aby tě milovaly,
aby ti sloužily
ve všech lidech.*

Modlitba ze Zambie

ní a zpusťování« je i mezi námi! Kolik modlářských obrazů pornografie, kolik zneuctění člověka násilím, kterým je zneuctíván i sám Bůh! **Je zneuctíván tím, že se na něho zapomíná, a to je nejhorší forma bezmyšlenkovitosti.**

Lidé pokoje

Ale musíme se ptát také pozitivně: Jak má být Bůh uctíván a jak si můžeme zasloužit mír? Biblická zpráva nám to ukazuje na lidech, kteří byli po

Pokračování na str. 13

*Božské Dítě, zde je mé srdce.
Moje duše je chudá a bez
ctnosti. Sláma mých nedokonalostí
tě bude píchat a působit ti bolest.
Zkrášli moji duši svou přítomností,
ozdob ji svými dary, spal tuto
slámu a proměň ji na měkké
lůžko pro své svaté Tělo.
Božské Dítě, Jezulátko, ty jsi
bohatý a vidíš moji nouzi. Ty
jsi Oheň lásky a očistiš mé
srdce ode všeho, co je cizí
tvému svatému Srdci. Ty jsi
nestvořená Svatost a naplníš
mě dary, které umožní sku-
tečný pokrok mé duše. Přijď,
milý Ježíšku, mám ti tolik co
říct, tolik nouze ti potřebuji
svěřit, tolik přání, tolik sli-
bů, tolik nadějí. Přijď, bož-
ské Dítě, a neotálej. Přijmi
moje pozvání a přijď!*

Z Duchovního deníku Jana XXIII.
z 24. prosince 1902, z dob,
kdy byl jako klerik v semináři
v Římě.

Vánoční zvon

Nagasaki 1945

Když jdeme o vánoční noci do kostela, slyšíme slavnostní zvuk zvonů »Sláva Bohu na výsostech a na zemi pokoj lidem dobré vůle«, volají zvony podobně jako andělé v Betlémě. Zvony nás zvou do chrámu, abychom oslavili narození Spasitele. Umíme si vůbec představit slavení Vánoc bez zvonů? Všude na světě, kde bydlí křesťané a kde stojí kostel, mají také zvon, který hlásá Boží chválu a zve na bohoslužby.

Tak tomu bylo i v Nagasaki, přístavním městě na jihu Japonska. Bylo tomu tak až do 9. srpna 1945, kdy na toto krásné město byla svržena jediná atomová puma, která město zcela zničila. Co zbylo, byly sutiny, popel, bolest, smutek, úzkost a zoufalství. Smrtelné ticho se rozhostilo tam, kde předtím kvetl život. Vypadalo to, že

všechna radost a všechna odva- ha k životu navždy zmizely.

V Nagasaki byl nejkrásnější katolický kostel Japonska, ale ten byl smeten ze zemského povrchu. Žádný zvon již nevyzýval k modlitbě a k bohoslužbě. Tak uplynuly více než čtyři měsíce a Vánoce stály přede dveřmi. Ale do srdcí nevstupovala žádná radost a mnozí vůbec ani nemysleli na blížící se svátky.

Tu se však sešlo několik mužů. Rozhodli se, že se pokusí najít k Vánocům zasypaný kostelní zvon. Zvony zde visely ve zvláštní zvonici, nikoliv na kostelní věži.

Vzali lopaty a hledali místo, kde stála zvonice. Na tomto místě pak pokleklí a nejdříve se pomodlili růženec. Pak se dali do práce. Odstraňovali suť a trosky a prokopávali se stále hlou-

běji a hlouběji. Po nějaké době skutečně narazili na zvon. Uvolnili ho, pomocí kladkostroje jej vytáhli a zavěsili na lešení.

Zvon byl úplně v pořádku a nikde nebyl prasklý. Muži stáli kolem a s úžasem se na něj dívali. Konečně jeden z nich vzal kus železa, udeřil silně do zvonu a začal se modlit: *Anděl Páně zvěstoval Panně Marii ...*

Jasný čistý zvuk zvonu prorazil vzduch a letěl k lidským obydlím, chatrčím, sklepům a všude tam, kam se lidé uchýlili. A lidé byli přesvědčeni, že se stal zázrak. Seběhli se ze všech stran. Je to vůbec možné? Zvon ohlašuje vánoční svátky? Jak blahodárně působil jeho zvuk na rozervaná srdce. Opět tu byl záblesk radosti a naděje. Božské Dítě nezapomnělo na toto město a vylilo na ně svou milost. A i když svět byl ještě plný nepokoje, v srdcích se uhostil pocit míru. Pokoj lidem na zemi!

Hedvika Hassenkampová

Sama příroda dává za pravdu našemu kázání, vesmír je svědkem pravdivosti našeho slova. Až do dnešního dne rostla temnota noci, od tohoto dne bude temnot ubývat. Roste světlo a noci ubývá. Přibývá dne a ubývá bludu, vychází Pravda, protože dnes se narodilo Slunce spravedlnosti.

Z kázání sv. Jeronýma v Betlémě

HYMNUS

Poslyšte, zazněl jasný hlas, temnotu noci proniká. Vzbud'te se, spánku zanechte, na nebi Kristus zazářil.

Té naděje nám začal čas, že přišlo jitro, začal den. Před světlem Hvězdy zářivé uprchla noční temnota.

Sestoupil z nebe Beránek a viny bere na sebe. Pohled'me na něj s důvěrou a prosme o odpuštění: i když je světlem oděný, svět celý bleskem ohromil, nepřišel trestat hříšníky, chce je svou láskou zachránit.

Čest, sláva, moc a království bud' Otci spolu se Synem i Duchu, který s námi je, po všechen čas až na věky. Amen.

Hymnus z 10. stol. »Vox clara ecce intonat« (Pozn: Lze jen litovat, že tyto krásné prastaré hymny se nedostaly do našeho breviáře!)

Pokračování ze str. 12

zvání k jesličkám. To jsou svým způsobem ti lidé, kteří prosí, očekávají, jsou spravedliví a jsou ve spojení s chrámem.

Je zde **Maria**, kterou nám Lukáš představuje jako pravzor kontemplativního člověka. Je zde **Josef**, kterého Matouš nazývá »Spravedlivý«, a to nikoliv pouze v právnickém smyslu, nýbrž ve smyslu spravedlnosti, která zevnitř naslouchá a vidí. Jsou zde **pastýři** s prostotou svých srdcí, jsou zde **mudrci**, kteří hledají pravého Pána země, je zde **Simeon a Anna**, kteří svázali svůj život s chrámem. To jsou všechno lidé, v jejichž životě hraje Bůh rozhodující úlohu, a proto jsou to také lidé pokoje.

A co přineseme my?

Ale ještě něco patří k obrazu Vánoc: **dary**. Naše betlémy

ukazují, jak pastýři přinášejí to, co mohli přinést: tvůrci čerpají přitom ze všedního dne lidí našeho domova.

Jeden liturgický hymnus vychodní církve se věnuje tomuto tématu, ale dává mu větší hloubku. Říká:

»Co ti máme přinést, Kriste, který ses pro nás všechny narodil na této zemi? Všechno stvořené je tvoje dílo a přináší ti ve skutečnosti svědectví vděčnosti: andělé svoji lásku, nebe své hvězdy, mudrci své dary, pastýři svůj úžas, země svoji jeskyni, pustina jesle. Ale my lidé ti přinášíme Matku a Pannu.«

Maria je darem lidstva Kristu, a to současně znamená: od lidí nechce Bůh nic jiného, nýbrž jen je samé. Bůh od nás nechce procenta, nýbrž naše srdce a naše bytí.

Chce naši víru a z víry náš život, z života pak ty dary, o kterých bude řeč na posledním soudu: chléb a oděv pro chudé, soucit s trpícími, slovo útěchy a útěchyplnou účast s pronásledovanými, vyhnanci, opuštěnými a ztracenými.

Co ti máme přinést, Kriste?

Jistě mu přinášíme velmi málo, jestliže si navzájem vyměňujeme drahé dárky, které nejsou vyjádřením nás samých ani naší vděčnosti. Pokusme se mu přinést víru a sebe samy, třeba v takové formě: **Věřim, Pane, pomoz mé nedůvěře!**

A nezapomeňme ten den na ty mnohé, ve kterých stále na této zemi tolik trpí.

Z knihy Chvála Vánoc autorů Josefa kardinála Ratzingera a Jindřicha Schliera. překlad -Iš-

A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi (Jan 1,14)

Tajemná Kristova cesta

Tímto pevným a výstižným tvrzením vyjadřuje Jan událost vtělení. O Slovu mluvil také o něco dříve, když uvažoval o jeho věčné existenci a popsal ji dobře známými slovy: *Na počátku bylo Slovo* (Jan 1,1). Do této janovské perspektivě, která spojuje věčnost s časem, je vepsána tajemná Kristova cesta, uskutečněná již v dějinách, které ho předcházely.

Jeho přítomnost v našem světě se začala ohlašovat dlouho před vtělením. Slovo bylo od počátku nějak přítomné v dějinách lidstva. Skrze Ducha si připravoval Pán svůj příchod jako Spasitel tak, že v skrytosti vedl lidská srdce a probouzel v nich naději očekávání. Stopy naděje na vysvobození můžeme najít v různých kulturách a náboženských tradicích.

Kristus ve Starém zákoně

Kristus je však zvláštním způsobem přítomen v dějinách izraelského lidu, lidu Zákona. Jeho dějiny charakterizuje zvláštním způsobem **očekávání Mesiáše**, ideálního krále, Bohem posvěceného, který má dokonale naplnit přísliby Hos-

podina. Ruku v ruce s tím, jak se utvářela tato orientace, Kristus postupně odhaloval svou tvář zaslíbeného a očekávaného Mesiáše a nechával zahlédnout také rysy velkého utrpení a násilné smrti (srov. Iz 53, 8). Ve skutečnosti historické naplnění prorockví spolu s pohoršením kříže vskutku přivádějí do hluboké krize jistou mesiánskou představu, pevně zakořeněnou v té části hebrejského lidu, který očeká spíše politického osvoboditele, jenž nastolí autonomii národa a materiální blahobyť.

Abrahám a Jákob

Za svého pozemského života Ježíš jasně ukazuje, jak si je vědom, že je **počátkem dějin svého lidu**. Tomu, kdo mu vyčítá, že se dělá větším než Abrahám, když slibuje nesmrtelnost těm, kdo zachovají jeho slova, odpovídá: *Váš otec Abrahám zajásal, že spatří můj den. Spatří jej a zaradoval se* (Jan 8,51).

Abrahám byl tedy zaměřen ke Kristovu příchodu. Podle Božího plánu byla Abraháмова radost z narození Izáka a z jeho »znovuzrození« po obětování radostí mesiánskou: ohlašovala a předznamenávala naplnění radosti, kterou nabídně Spasitel.

Další vynikající postavy hebrejského lidu odrážejí svou plnou velikost ve světle Kristově. Je to případ Jákoba, který se objevuje v evangelijním vyprávění o Ježíšově setkání se Samaritánkou. Studna, kterou dávný patriarcha zanechal svým synům, se v Ježíšových slovech stává předobrazem vody, kterou dává on sám, vody Ducha svatého, vody, jež tryská k životu věčnému (srov. Jan 4,14).

Předobrazy u Mojžíše

Také Mojžíš ohlašuje některé zásadní rysy Kristova poslá-

ní. Jako **osvoboditel** národa z egyptského otroctví předznamenává symbolicky skutečný **exodus Nového zákona, ustanovený velikonočním tajemstvím**. Jako **zákonodárce** Starého zákona je předobrazem Krista, který vyhlašuje evangelijní blahoslavenství a vede věřící vnitřním zákonem Ducha svatého. Taktéž **mana**, kterou dá Mojžíš hladovějícímu lidu, je první podobou definitivního Božího daru:

Amen, amen, pravím vám. Chléb z nebe vám nedal Mojžíš, pravý chléb z nebe vám dává můj Otec. Neboť Boží chléb je ten, který sestupuje z nebe a dává život světu (Jan 32–33). V eucharistii se uskutečňuje to, co bylo skrytým významem v daru many. Kristus tak zosobňuje pravé a dokonalé naplnění toho, co bylo předobrazeno v podobě Starého zákona.

I další Mojžíšův čin v sobě nese prorockou hodnotu: aby uhasil žízeň lidu na poušti, dá vytrysknout **vodě ze skály**. Při »slavnosti stánků« Ježíš slibuje, že uhasí duchovní žízeň lidstva.

Jestliže kdo žízní, ať přijde ke mně a pije. Kdo věří ve mne, proudy živé vody poplynou z jeho nitra (Jan 7,37n).

Přehojně naplnění Duchem svatým, které Ježíš ohlašuje skrze obraz proudu živé vody, má svůj předobraz ve vodě dané Mojžíšem.

Také svatý Pavel, když se odvolává na tuto mesiánskou událost, zdůrazňuje její tajemný odkaz na Krista. *Všichni pili týž duchovní nápoj, pili totiž z duchovní skály, která je doprovázela, a tou skálou byl Kristus* (1 Kor 10,4).

Kromě Abraháma, Jákoba a Mojžíše také **David** ukazuje na Krista. Je si vědom toho, že Mesiáš bude z jeho potomstva, a popisuje ho jako ideální postavu. Kristus tuto postavu uskutečňuje na transcendentní

úrovni a potvrzuje, že právě David tajuplně připomíná jeho autoritu, když v žalmu 110. nazývá Mesiáše *svým pánem*. (srov. Mt 22,45)

V dějinách Starého zákona se vynořují některé charakteristické rysy Kristovy tváře, tváře jistým způsobem načrtnuté v rysech postav, jež jsou jeho předobrazem.

Kristův obraz v prorockých

Vedle takových předobrazů je Kristus přítomen také v prorockých textech Starého zákona, které popisují jeho příchod a dílo spásy. Zvláštním způsobem se ohlašuje v příslibu tajemného *potomstva*, o němž se mluví v Genezi ve zprávě o prvním hříchu, a kde se zdůrazňuje **vítězství v boji proti nepříteli lidstva**. Člověku strženému na cestu zla slibuje Boží prorockví příchod jiného člověka, narozeného z ženy, který **rozdrtí hlavu hadovu** (Gn 3,15).

Prorocké hymny na *Božího služebníka* u proroka Izaiáše (Iz 42,1–4; 49,1–6; 50,4–9; 52,13–53) nám staví před oči osvoboditele, který začíná zjevovat ve své morální dokonalosti tvář Krista. Je to tvář člověka, z kterého vychází mesiánská důstojnost v pokorné podobě služebníka. Nabízí sám sebe jako oběť, aby osvobodil lidstvo z otroctví hříchu. Chová se příkladným způsobem při fyzickém a především morálním utrpení a velkoryse snáší křivdy. Jako ovoce své oběti dostane **nový život** a vydobude tak všeobecnou spásu.

Jeho vznešené jednání se uskuteční v Kristu, Synu Božím, který se stal člověkem, jehož pokora dosáhne v tajemství kříže nepřekonatelného vrcholu.

*Bolletino Vaticano
Mezititulky a zvýraznění
redakce Světla*

Proste Pannu Marii, aby učinila naše srdce dobrotivá a pokorná jako srdce svého Syna. Z ní a v ní se formovalo Ježíšovo Srdce. Učíme se pokoře, když přijímáme s radostí pokoření. Jsme stvořeni pro velké věci, proč se máme snižovat k něčemu, co maří krásu našeho srdce...

Matka Tereza

Bůh udělal svět dost bohatý na to, aby mohly být uspokojeny potřeby všech lidí.

Matka Tereza

Liturgická čtení

1. čtení – Sir 3,3–7.14–17a

Pán chtěl, aby otec byl od dětí ctěn, a potvrdil právo matky u potomstva. Kdo ctí svého otce, smiřuje své hříchy, kdo si váží matky, jako by sbíral poklady. Kdo ctí otce, dočká se radosti na vlastních dětech a bude vyslyšen, když se modlí. Kdo ctí otce, bude dlouho žít, kdo poslouchá otce, občerstvuje svou matku. Synu, ujmi se svého otce, když zestárne, a netrap ho, dokud je živ. Slábně-li mu rozum, ber na něj ohled a nepohrdej jím, když ty jsi v plné síle. Nezapomene se ti, že jsi měl soucit s otcem, započítá se ti (jako náhrada) za tvé hříchy.

2. čtení – Kol 3,12–21

Bratři! Jako od Boha vyvolení, svatí a milovaní projevujte navenek milosrdné srdce, dobrotu, pokoru, mírnost a trpělivost. Snášejte se a navzájem si odpouštějte, má-li kdo něco proti druhému. Pán odpustil vám, proto odpouštějte i vy. A nadto nade všechno mějte lásku, neboť ona je svorník dokonalosti. Ať ve vašem srdci vládne Kristův pokoj: k němu jste byli povoláni v jednom těle. Buďte (za to) vděční. Kristova nauka ať je u vás ve své plné síle: moudře se navzájem poučujte a napomínejte. S vděčností zpívejte Bohu z celého srdce žalmy, chvalozpěvy a duchovní písně. Cokoli mluvíte nebo konáte, všechno dělejte ve jménu Pána Ježíše a skrze něho děkujte Bohu Otcí.

Vy ženy, buďte svému muži podřízeny, jak se to sluší na křesťanky. Vy muži, mějte svou ženu rádi a nechovejte se k ní mrzoutsky. Vy děti, ve všem svoje rodiče poslouchajte, jak se to patří u křesťanů. Vy otcové, nedrážděte svoje děti, aby neztrácely odvahy.

Evangelium – Lk 2,41–52

Ježíšovi rodiče putovali každý rok do Jeruzaléma na velikonoční svátky. Když mu bylo dvanáct let, vydali se tam na svátky jako obvykle. A když ukončili sváteční dni a vraceli se domů, zůstal chlapec Ježíš v Jeruzalémě, a jeho rodiče to nezpozorovali. V domnění, že je ve skupině poutníků, ušli den cesty; teprve potom ho hledali mezi příbuznými a známými. Když ho nenašli, vrátili se do Jeruzaléma a hledali ho.

Pokračování na str. 16

Myšlenka na neděli

PROČ?

Zamyšlení nad úryvkem Lk 2,41–52

S úzkostí jsme tě hledali.

Vyprav se se svatou Rodinou na dlouhou pouť. Všimni si, s jakou ochotou a láskou k Bohu přijímají námahu, chudobu, nepohodlí a uskrovnění několikadenní cesty. Nejdou do Jeruzaléma jen proto, aby splnili, co předpisuje Zákon. Jdou s láskou vzdát chválu Hospodinu na svaté místo, kde je zvláštním způsobem přítomen, kde přijímá oběti a uděluje své milosti. Zpívej s nimi *Bohu z celého srdce s vděčností žalmy, chvalozpěvy a duchovní písně*⁽¹⁾. Je pro tebe Boží chrám stejně vytouženým místem, za kterým jsi ochoten putovat třeba i za cenu velké námahy? Pokloň se Pánu spolu s poutníky z Nazareta a děkuj mu za všechny chrámy, jimiž je dnes poseta země, takže je ti Bůh všude tak nablízku a nabízí ti své dary.

Připoj se k Marii a Josefovi na zpáteční cestě do Nazareta. O čem rozmlouvají, když jsou sami dva? O svém synu Ježíši. Vyrůstá již dvanáct let před jejich očima a čím je starší, tím je pro své rodiče větším tajemstvím. Nech si od této svaté dvojice vyloužit, jak spojuje svou úctu k tajemnému Dítěti s láskou, starostlivostí i s rodičovskou autoritou. Využij této příležitosti k zamyšlení, zda pohlížíš na své děti jako na tajemný Boží dar a jednáš s nimi s náležitou úctou.

V podvečer však čeká svaté rodiče kruté překvapení. Jejich Dítě není k nalezení. Co je pro matku bolestnější než nečekaná ztráta dítěte? Maria a Josef prožívají svou první strašnou noc bez Ježíše. Jak to, že tato rána přichází právě poté, co zvláštním způsobem oslavili Boha? Je to snad již ten meč, o kterém mluvil před dvanácti lety Simeon? Nikdo na světě nemiluje své Dítě tak, jako tito dva. Proč je musí stihnout taková rána? Je to i proto, aby sis ani ty nedělal nárok na trvalý prožitok citelné Ježíšovy přítomnosti. Jestliže se zkušební zkouška nevyhnula ani této nejsvětější dvojici, musíš se na ni připravit i ty. Zachovej si však důvěru. Je to zkouška, která může postihnout jen milující srdce.

I chvíle tmy a opuštěnosti jsou však jeho darem. Mají tě očistit, upevnit ve věrnosti a důvěře. Dočasná odnětí prožitku Pánovy přítomnosti není odepřením jeho přízně ani

lásky. Kdy jindy můžeš osvědčit lépe svou víru než právě v takových chvílích? Láska, kterou miluješ v osamění, vyprahlosti a opuštěnosti, je ryzí, neboť miluješ Ježíše pro něho samého a nikoliv pro citovou líbeznost, kterou tě oblažovala jeho společnost. Uvědomuješ si také, že nic nemůže vyplnit prázdnotu, která po něm zůstává ve tvém srdci. Ačkoliv to bolí, můžeš se právě nyní přesvědčit, jak je pro tebe nenahraditelný. Jak dlouho bude trvat tato duchovní noc? Jistě ne déle, než kolik můžeš unést.

Nevíš-li si však při takové zkoušce dále rady a bojíš se, že tě tvůj smutek odzbrojí, obrať se na Ježíšovu přesvatou Matku. Ona nejlépe ví, jak prožívat toto nedobrovolné a nečekané osamění. Co dělá Maria? Zpytuje se, modlí, činí předsevzetí, posiluje své odhodlání udělat všechno, aby ztracené Dítě opět našla. Nezanedbá žádnou možnost. Vzpomíná na všechno, *co jí bylo řečeno od Pána*⁽²⁾, a posiluje svou důvěru v Boží vůli, ať už hledání dopadne jakkoliv. S každou chvílí a s každým krokem jejího bolestného hledání však roste také neuhasitelná touha po opětovném shledání.

Konečně je Dítě nalezeno. Sdílej s rodiči radost z opětovného shledání. *Proč jsi nám to udělal?* Jestliže tě nepřekvapuje Matčina otázka, jistě tě udivuje Ježíšova odpověď: *Nevěděli jste...?* I ty se budeš často ptát: »Proč?« Ta otázka je tím častější, čím více spoléháš na své předpoklady a na svá očekávání. Na některé tvé »Proč?« ti zatím ani Ježíš nemůže dát vysvětlující odpověď, která by tě plně uspokojila, pokud nedomyšlíš jeho výrok: *Musím být tam, kde jde o věc mého Otce*: Božské Dítě nikdy nejedná z vlastního rozmaru. Syn tesařův je také Synem nebeského Otce. Jeho vůle a jeho zájmy jsou rozhodující. Můžeš si však být jist, že jeho zájmy jsou spolehlivé i v tvém zájmu.

Nemělo by tě překvapovat, že Boží cesty a záměry přesahují tvoje chápání. Naopak, raduj se a děkuj, když tě Ježíš zapojuje do plánů a cílů tak velkých a vznešených, že jim nemůžeš rozumět. Není pro tebe důležité všechno pochopit, nýbrž nebýt na překážku tomu, co Otcova vůle chce uskutečnit. Tak jako ve vyprahlosti se učíš milovat Ježíše pro něho samého, tak v době, kdy nechápeš proč, učíš se pracovat pro Boží slávu v čisté důvěře v jeho moudrost a lásku. *Blaze každému, kdo kráčí po jeho stezkách*⁽³⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. 2. čtení Kol 3,16; ⁽²⁾ Lk 1,45;

⁽³⁾ srov. resp. žalm 128

Vánoce – doba zjevení

Počátek evangelia sv. Lukáše mluví o několika případech, kdy Bůh použil zvláštní posly, aby zjevil svou vůli. Poslal je k Panně Marii, opakovaně k sv. Josefovi, k Zachariášovi, k pastýřům i mudrcům, kteří přišli zdaleka. Ve všech těchto případech šlo o dvojí »zjevení«: »zjevil« se anděl, který »zjevil Boží pokyn«. V prvním případě se tedy »viditelně ukázala« bytost z neviditelného světa, v druhém případě lidem »oznámila zprávu«.

Český jazyk obojí zahme pod pojem »zjevení«. Použijeme-li původní sloveso, můžeme zřetelně odlišit dva procesy: »zjevit se« čili »ukázat se viditelně« a »zjevit« čili »oznámit«.

»Zjevení« je také odborný teologický termín, kterým označujeme souhrn pravd, které Bůh v dějinách spásy »zjevil« lidem. Tento dlouhodobý dějinný proces byl podle učení katolické církve uzavřen smrtí posledního apoštola (KKC 66,73). Tomu je třeba rozumět tak, že Bůh již žádnou další novou pravdu lidem nezjeví.

Je třeba si tuto trojznačnost českého výrazu »zjevení« uvědomit, kdykoliv jej používáme. Především skutečnost uzavřenosti Božího zjevení v žádném případě neznamená, že po smrti posledního apoštola už o žádném »zjevení« nemůže být řeč. Stále může Bůh vyslat bytost z neviditelného světa, aby se viditelně »ukázala« lidem a »tlu- močila« jim Boží vůli.

Význam takových »návštěv« z nebe pro církev je nesmírný.

Augustiniánce **sv. Juliáně z Lutychu** (1192–1258) tlumočil Božský Spasitel svou vůli, aby byla zavedena liturgická slavnost Těla a Krve Páně. Vyneslo jí to ze strany církevních hodnostářů pronásledování. Dvakrát musela uprchnout ze svého kláštera, nakonec se jí ujal cisterciácky. **Sv. Markétě Marii Alacoque** (1647–1690), řeholnici z řádu sester Navštívení Panny Marie, se zjevil Pán Ježíš v doprovodu andělů a pověřil ji, aby rozšířila úctu k jeho Nejsvětějšímu Srdci. Oba tyto svátky jsou trvalou součástí liturgického kalendáře a hluboce ovlivnily úctu k Božskému Spasiteli v průběhu staletí. Největší a nejvýznamnější řády a kongregace založili jejich zakladatelé na pokyn »zjevení«: **sv. Fratišek z Assisi, sv. Dominik, sv. Brigita Švédská, sv. Ignác z Loyoly, sv. Don Bosco.**

V žádném z těchto případů nedošlo ke změně pokladu zjevených pravd, nýbrž šlo o konkrétní životné podněty k aplikaci a konkretizaci zjevených pravd pro určitou dějinnou situaci a tehdejší podmínky.

Liturgická čtení – pokračování ze str. 15

Po třech dnech ho našli v chrámě, jak sedí uprostřed učitelů, poslouchá je a dává jim otázky. Všichni, kdo ho slyšeli, žasli nad jeho chápavostí a nad jeho odpověďmi.

Když ho (rodiče) uviděli, celí se zarazili a jeho matka mu řekla: „Dítě, proč jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec i já jsme tě s bolestí hledali.“ Odpověděl jim: „Proč jste mě hledali? Nevěděli jste, že já musím být v tom, co je od mého Otce?“

Ale oni nepochopili, co jim tím chtěl říct.

Potom se s nimi vydal na zpáteční cestu, šel do Nazareta a poslouchal je. Jeho matka to všechno uchovávala ve svém srdci.

Ježíš pak prospíval moudrostí, věkem a oblibou u Boha i u lidí.

Na výročním zasedání mezinárodní federace Una Voce v Římě ve dnech 15. – 16. 11. byla oficiálně přijata za kolektivního člena česká pobočka Una Voce. Una Voce se zasazuje o aplikaci motu proprio Jana Pavla II. Ecclesia Dei, ve kterém Svätý otec vyzval biskupy, aby všude tam, kde existuje přání věřících účastnit se tradiční liturgie, jim bylo štědře a velkoryse vycházeno vstříc. Tuto oprávněnou touhu věřících již mnohokrát podpořil mj. i kardinál Ratzinger. Delegáti tohoto kongresu byli přijati předsedou papežské komise Ecclesia Dei kardinálem Felicim a jednání se osobně účastnili kardinál Mayer a kardinál Stickler. Oba výrazně ocenili aktivity Una Voce a povzbudili k další činnosti všechny přítomné účastníky.

-ms-

Zájemci o činnost Una Voce v České republice mohou psát na adresu Michal Semín, Korunní 62, Praha 2, 120 00.

V nejnovější době nejzávažnější, a můžeme říct dějnotvorný je zásah Panny Marie, která se ukázala viditelně třem dětem ve Fatimě a požádala je, aby tlu- močily její přání po modlitbě, pokání a zasvěcení světa a Ruska jejímu Neposkvrněnému Srdci. O významu tohoto Božího poselství světu a způsobu, jakým je přijalo posledních sedm papežů, jsme obšírně informovali v sérii článků *Události v Cova da Iria* od Šebastiana Labo. Ignorovat tato fakta znamená žít mimo reálný svět.

Někteří duchovní s oblibou poukazují na věřící, kteří své obrácení a svou horlivost opírají právě o poselství z takovýchto Božích vstupů do současnosti, a vytýkají jim, že dávají přednost »soukromým zjevením« před evangeliem. Uvádějí tím věřící do závažného omylu a zmatku. To, co Bůh zdůrazňuje prostřednictvím svých vyvolených poslů, jmenovitě pak Matky svého Syna, nestojí mimo evangelium, nýbrž je to právě zdůraznění těch jeho stránek, které jsou v tuto dobu nejaktuálnější a nejpotřebnější. Jestliže tito věřící neměli naslouchat tomuto vysvětlení Panny Marie a měli si hledět přímo evangelia, ptáme se: Proč tito duchovní kážou a nepošlou věřící, aby si všechno potřebné našli sami v Písmu?

Kdyby všichni duchovní na všech stupních správně plnili

své poslání a říkali vhod i nevhod to, co je právě nejdůležitější, nebylo by zapotřebí, aby Bůh posílal k lidem svou Matku. Ona nenarušuje zjevení, nýbrž říká církvi a světu to, co oni neříkají. Vidí totiž zřetelně to, co by oni měli vidět, ale nevidí. Vede lidi k tomu, k čemu oni dostatečně důsledně nevedou. Je tím nejkompetentnějším kazatelem, jakého svět potřebuje. Jako královna apoštolů je královnou i jejich pomocníků, a ti by měli pokorně naslouchat, v čem a jak jí mohou být nápomocní při ochraně světa. Nikdo nezná lépe evangelium než ta, která je osobně prožívala, *uchovávala ve svém srdci a rozjímala o něm* (Lk 2,19;51). Kdo z lidí si může myslet, že rozumí Písmu i situaci světa lépe než ona? Učme se horlivě od ní, neboť Maria nemluví ani ze sebe ani za sebe. Ona je tím, čím musí být každý apoštol, *pokornou služebnicí* (Lk 1.38;48), a připravuje cestu svému Synu, aby mohl vodu našich slov a skutků *proměnit ve víno* (srov. J 2,5n), neboť sama naše voda není světu ani duším k ničemu.

-ls-

Není žádného problému materiálního ani duchovního, národního nebo mezinárodního, který by nebylo možno vyřešit modlitbou svatého růžence.

Sestra Lucie z Fatimy

Zabíjení (nejen) nemluvnátek

O letošních Vánocích připadají na jedinou neděli dva zvláštním způsobem související svátky: svátek Sv. rodiny a svátek Betlémských nevinátek. S všeobecnou krizí současné rodiny ohrožuje dnešní svět masové vraždění nenarozených dětí.

120 milionů lidí se ročně podílí na největším holocaustu lidských dějin, na vraždění dosud nenarozených dětí. Toto více než nelidské násilí má těžké následky pro jednotlivce i pro celou společnost.

Potraty jsou největší tragédií lidských dějin. Zanechávají hluboké, takřka nezhojitelné rány v srdcích jednotlivců, rodin i celé společnosti.

Praxe při léčbě postabortního syndromu (souhrnné psychosomatické potíže jako důsledek provedení potratu) ukázala, jak je důležité přesně rozlišovat dvojí důsledky: obětní beránky a ty, kteří přežívají. Obětními beránky jsou vždy ti malíčci, ti bez hlasu, slabí nebo postižení. Umírají jako následek hříchu, nedbalosti, egoismu a frustrace rodičů, prarodičů a celé společnosti. Přežívajícími jsou ti jedinci, kteří se narodí v rodinách, kde se praktikují potraty nebo kde se na potrat pomýšlí. V určitém smyslu jsme všichni vinni a všichni jsme do tohoto problému vtaženi, protože **tam, kde se jedná o život a smrt, nikdo nemůže zůstat neúčastněným pozorovatelem.**

Podle údajů Světové zdravotnické organizace uskuteční se ročně ve světě 40-60 milionů potratů. To představuje každoročně zhruba počet lidí, kteří byli usmrceni v průběhu druhé světové války. Není to vůbec přehnané mluvit zde o holocaustu. Jestliže je ročně usmrceno 60 milionů dětí, znamená to, že se na tom přímo podílí 60 milionů otců a 60 milionů matek. K těmto 120 milionům musíme v mnoha případech při-

číst i prarodiče, dále přátele, lékaře a zdravotní sestry a všechny, kteří k potratu radili a pak jej provedli. Znamená to, že se každý rok zabývá dokonáním potratů na 240 milionů lidí.

Mnoho lékařů a poradců nepřiznává existenci postabortního syndromu. Napadá nás otázka, zda se zde nejedná o skutečné spiknutí mlčení. Jako křesťané si musíme položit otázku, jaké důsledky vyplývají z takového mlčení. Je jasné, že mlčení o postabortním syndromu brání mnoha milionům žen a mužů, aby se vyrovnali se zlem, které je trápí, a snažili se o jeho vyléčení. Čas velmi tlačí, protože škody, které vznikají z těžkých ran po potratech, jsou schopny zničit celé lidstvo. »Lidská ekologie« se může nevratně zhroutit.

Abychom tomu porozuměli, není třeba žádných intelektuálních debat. Podstata potratu, násilného činu proti živému člověku, intuitivně zasahuje srdce. Abychom mohli zabít, musíme nejdříve svou oběť odlidštit (il faut déshumaniser l'etre qu'on va tuer). **Abychom mohli zabít nevinné nenarozené, musíme prolomit prastaré tabu. Člověk musí v sobě nejdříve něco zbořit.** Zabítí nevinného má jednak okamžité účinky, jednak účinky, které přecházejí na generace. Neslyšet křik bezbranných znamená ztrátu lidskosti.

Vzniká »cyklus násilí« (cycles de la violence). Tento pojem se používá v sociální patologii. Jedná se o sled jevů, které se podle určité zákonitosti obnovují, takže je možno je předvídat. Potrat se

nachází v centru několika takových »cyklů násilí«, které pozorujeme v naší společnosti.

Násilí, kterému se takto otevírá cesta do lidského srdce, především evidentně **spojuje špatné zacházení s dětmi a potraty.** Potrat boří vazbu, která existuje mezi matkou a dítětem, ruší přirozenou tužbu ženy dbát na uspokojování potřeb dítěte. Žena, která podstoupila potrat, je při dalším těhotenství deprimovaná a úzkostlivá. Nepřipravuje se dostatečně na to, že má přijmout dítě. Tato schopnost přijmout dítě je ještě těžší, jestliže matka vůbec neoželela utracené dítě. Když se jí pak dítě narodí a ona je drží v náruči, dělá jí obtíže se dítěte dotýkat a kojit je. Vztah matka - dítě se vyvíjí těžce. Když dítě pláče, reaguje matka podrážděně, úzkostí nebo hněvem. Bez náklonnosti k dítěti tíhne žena spíše k tomu, že u ní propukne

Kdo začíná s pornografií, končí s Osvětímí.

J. Paul Sartre

Neohlížej se na většinu. Svátí byli vždy v menšině.

zlost na dítě, zachází s ním nešetrně nebo je zanedbává. K tomu přistupuje skutečnost, že děvče, které bylo v dětství zanedbáváno, je později jako matka náchylné děti utratit. Existují početné studie a mnoho psychologických důvodů, které tento fenomén vysvětlují. Tak jsou potrat a špatné zacházení s dětmi současně příčinou i následkem. Cyklus násilí má tendenci přenášet se na další generaci.

Potrat ovšem porušuje i vztah otce k dítěti, a to má za následek obrannou reakci ve formě týrání vlastních dětí.

Potrat hluboce mění vztah mezi mužem a ženou. Po potratu se zvětšují sexuální poruchy, rostou projevy násilí vůči ženě. Studie dokládají, že 80 % párů se po potratu rozvádí, a to má další nepříznivý dopad na žijící děti. Člověk se

Pokračování na str. 19

KDY A KDE JSOU VÁNOCE

**Pokaždé, když si dva lidé navzájem odpustí, jsou Vánoce.
Pokaždé, když najdete pochopení pro své děti, jsou Vánoce.
Pokaždé, když pomůžete nějakému člověku, jsou Vánoce.
Pokaždé, když se někdo rozhodne k lepšímu životu,
jsou Vánoce.**

**Pokaždé, když se narodí dítě, jsou Vánoce.
Pokaždé, když se lidé milují čistou a hlubokou láskou,
jsou Vánoce.**

**Pokaždé, když se lidé na sebe dívají s upřímností
a s úsměvem,
jsou Vánoce.**

**Protože se narodila Láská.
Protože se narodil Pokoj.
Protože se narodila Spravedlnost.
Protože se narodila Naděje.
Protože se narodila Radost.
Protože se narodil Kristus, náš Pán.**

Z Brazílie

SVĚTLO PRO ŽIVOT

Věřím a vyznávám Boha
a zpívám mu vsťříc
s ranními červánky každého dne
i s něžnými soumraky večerů:

Ty jsi Bůh světla.

Tvým pláštěm je sedm barev světla.

Tvým tajemstvím je Láska a Radost.

Ty jsi Světlo našich dnů a našich nocí.

Naše víra je zelený ukazatel naděje.

Tvoje vlídnost a přátelství

**se k nám obracejí, aby nám daly naději
a obohatily žně našeho života.**

Ty jsi naše Světlo a naše Naděje.

Tvoje bytí je Světlo a Láska.

Tvým tajemstvím je světlo radosti.

Proto jsi náš Život a naše Světlo.

Ty jsi naše Útěcha, naše Odpuštění.

Ty jsi naše Radost, naše Budoucnost.

Ty jsi velký Milovník hudby,

který umí zpívat a hrát.

Ty jsi veliký Básník,

jehož slova hýbou srdcem.

Ty jsi velký Snílek,

který hraje na strunách nebe

a probouzí píseň touhy.

Ty jsi Dárce překvapení,

rozdávající věčnost.

Ty jsi velký Přítel,

který se k nám sklání

a zná tajemství něžnosti.

Ty jsi velký Stvořitel

všech druhů zvířat.

Ty jsi jedinečný Zahradník

všech rostlin a květů.

Ty jsi úsměvný Tvůrce

stromů a lesů.

Miluješ člověka,

obohacuješ ho dary srdce.

Miluješ různé barvy

v tvářích národů.

Každého jsi stvořil zcela nově,

nikdo není stejný.

Těšíš se z jedinečnosti

každého člověka.

Do očí vkládáš žár srdce

a do duše schopnost

tvořit velké věci.

Svádíš naše klikaté cesty

do domu své věčnosti.

Ty jsi Dobrota a Dobro,

Ty jsi Milosrdenství a Blaho.

Ty jsi naše Světlo a náš Život.

Ty jsi Světlo našeho života.

(Ferment-Bildband 1985)

Modlete se a odčiňujte

Milán, 31. prosince 1996 – poslední noc v roce

„Zvu vás, abyste strávili poslední hodiny tohoto roku soustředěni se mnou v modlitbě, v mlčení, v duchu proseb a zadostučinění.

Modlete se a odčiňujte!

– *Modlete se*, abyste dostali od Pána mateřským zprostředkováním mého Neposkvrněného Srdce milosti, které potřebujete v těchto závěrečných dnech očisty a velkého soužení. Příštím rokem vstupujete do času bezprostřední přípravy na Velké jubileum **2000**.

Tato zvláštní příprava, k níž vás vybízí papež svým apoštolským listem „Tertio millennio adveniente“, má vás uschopnit, abyste pochopili, že toto datum je důležité a význačné pro církev a pro celé lidstvo.

Toto datum musí být zvláště významné pro vás, protože já jsem předpověděla pro takové datum triumf svého Neposkvrněného Srdce ve světě.

– *Modlete se* v důvěrné jednotě víry s vaší nebeskou Matkou, aby dokonala své mateřské dílo přimluvy za všechny své děti.

Žádám od vás modlitbu ustavičnou, pokornou, vytrvalou, plnou důvěry. Proto znovu opakuji svou žádost, abyste všude rozšiřovali večeřadla modlitby a bratrské lásky.

Ať se tato večeřadla šíří mezi kněžími, kteří jsou mými přemilými syny, a mezi věřícími.

Očekávám obětavou odpověď dětí, abych je bránila a chránila před velkou mravní zvrhlostí, která zamořila celý svět. Žádám mládež, aby se shromažďovala v těchto večeřadlech, abyste dosáhli nových časů, které jsem pro vás připravila. Především se musí v těchto večeřadlech shromažďovat křesťanské rodiny, abych jim pomohla žít v dokonalé jednotě lásky, stále otevřené daru života: život musí být žádoucí, musí se chránit a bránit.

– *Modlete se*, aby se vám dostalo velkého daru druhých Letnic, o který žádáte a který očekáváte.

Duch svatý vydá světu své úplné a dokonalé svědectví o Ježíši.

Ježíše Krista musí přijmout celý svět, musí jej milovat, klanět se mu a poslouchat jej jako svého Vykupitele a Spasitele.

Duch svatý otevře mysl i srdce všech k přijetí světla Pravdy. A tak nastane jeden ovčinec pod jediným Pastýřem.

– *Odčiňujte* hříchy tohoto ubohého lidstva, které je úplně v moci mého Protivníka.

Vidíte, jak odmítlo Boha!

Vytvořilo pohanskou civilizaci, založenou na vybičované honbě za požitky a materiálními statky. Boží Zákon je úplně podkopán a uzákoněna jsou i nejtěžší porušování mravního řádu.

Pýcha svedla mysl; nečistota zkazila srdce; tma hříchu a zla zatemnila duše.

Nyní dosáhlo toto ubohé lidstvo dna své bída. Už není schopné se vzpamatovat, jestliže ho nepozvedne velké milosrdenství.

Modlete se, aby ve světě došlo k velkému zázraku Božského milosrdenství!

– *Odčiňujte* nevěru tolika synů církve. Nedostatek víry se šíří mezi samotnými pastýři církve a stádo je sráženo k zemi prudkým větrem apostazie (odpadu).

Rozšiřují se bludy, učí se jim a jde se za nimi; všude se množí sekty. Kdo ještě zůstane pevný ve víře v Ježíše a v jeho církev?

– *Odčiňujte* za moje ubohé hříšné děti.

Žádám od vás, co jsem žádala po třech dětech, kterým jsem se zjevila ve Fatimě.

Chcete obětovat svůj život v duchu modlitby a smíru za spásu všech hříšníků, zvláště těch, kteří nejvíce potřebují Božího milosrdenství?

Vytvářejte tedy se mnou velkou síť lásky a záchrany, která by se rozprostírala nad celým světem. To je archa nové úmluvy, bezpečné a očekávané útočiště, do kterého mají vstoupit ti, co se vzdálili od Boha, ateisté, hříšníci, chudí, nemocní, zoufalí, aby všichni mohli užívat světla, pokoje, radosti, kterou vám může dát jenom Neposkvrněné Srdce vaší nebeské Matky.

Lidstvu a církvi se v těchto třech posledních letech, která nás dělí od Velkého jubilea, ukáže stále důrazněji jako nikdy dosud, jak *moje Neposkvrněné Srdce bude vaším bezpečným útočištěm*.

Proto vás žádám, abyste poslední hodiny tohoto roku netrávili v rozptylování a zábavách, ale se mnou v modlitbě a soustředění.

Modlete se a odčiňujte, moji přemilí synové. Vaše nebeská Matka nechá sestoupit na vás své světlé paprsky čistoty a svatosti. Připravuji vás na nové dny, které vás čekají jako dary milosti a milosrdenství, protože vaším prostřednictvím mé Neposkvrněné Srdce chce dosáhnout svého předpovězeného triumfu.“

Z knihy Dona S. Gobbioho: Kněžím, přemilým synům Panny Marie

Úžas nad historickou událostí

Panna Maria Fatimská na Rudém náměstí v Moskvě

L'Osservatore Romano uveřejnil na titulní stránce fotografii dvou františkánů, kteří přinesli sošku Panny Marie Fatimské na Rudé náměstí v Moskvě.

Je to etapa na dlouhé duchovní pouti pracnou a krvavou historií tohoto století, na jejímž začátku jsou tři děti ve Fatimě, zapomenuté portugalské vesnici. Po nich, právě po nich žádá Panna Maria modlitbu a půst a oznamuje jim v roce komunistické revoluce, že **Rusko se obrátí**. Dnes stanula na dlažbě, po které tolikrát pochodovaly pyšné oddíly před mauzoleem, kde je uložen Lenin a byl kdysi i Stalin. Dnes se tyto kameny staly piedestalem sochy Panny Marie Fatimské.

Můžete se ptát, co udělali tito františkáni tak zvláštního a hrdinského, že si zasloužili být na první stránce. Oni přece

»jenom« šli po Rudém náměstí a nechali se vyfotografovat se sochou Panny Marie. Je to zcela jednoduché gesto, dnes »normální«. Ale právě tato »normálnost« je tou velkou a překvapující zprávou. Tito františkáni se připojují k početným zástupům těch, kteří přiměli dějiny k úžasu. Udělali gesto, které chtěly udělat celé generace křesťanů a za které by ještě před nedávnem skončili ve vězení: prosit Matku Boží na místě, které je symbolem ateismu: před kremelskou zdí. Tato fotografie nám dokládá, že Panna Maria si podmanila Kremel s jeho nesmírnými poklady umění a víry, jakými jsou jeho katedrály, svědkové hluboké

a tisícileté zbožnosti, kterou se nepodařilo vykořenit bláznivému proudu nevěry.

Spolu s těmito františkány byli v duchu v »poutním průvodu« na Rudém náměstí tak početní křesťané. Jmenujme z nich alespoň dva: Je to **sv. Maxmilián M. Kolbe**. Ten se dvakrát odebral do Moskvy. V r. 1937 řekl v Římě: »Nemyslíme si, že je to vzdálené nebo že je to pouhý sen, ta velká událost, při které umístí sochu Panny Marie její neporažení rytíři přímo v srdci Moskvy.« A dále **Giorgio Pira**, první západní politik, který se r. 1959 odebral do Moskvy, tehdy sovětského hlavního města, a hovořil

k nejvyšším představitelům o Kristově zmrtvýchvstání a vyzval je, aby uřezali suchou větev ateismu. Ve svém kufru vezl s sebou množství sošek Fatimské Madony, růžence a obrázky sv. Anunciáty z Florencie. A dříve než nastoupil do letadla směr Moskva, odebral se do Fatimy a tam se modlil.

Dva křesťané, kteří duchovně »objímají svými sny« všechny ty, kteří trpěli a zemřeli v této zemi pro Kristovo jméno. Rádoby velcí jim říkali, že jsou »snílkové«, kteří ochořeli na utopie. Ale dějiny daly za pravdu právě těmto snílkům, kteří se nechali nadchnout pro tuto cestu. Socha Panny Marie byla přenesena na toto náměstí a nikdo se nepostavil proti dvěma synům sv. Františka. Naopak, řeholníci vypravují, že mnoho turistů a Moskvanů, když přemohli svůj úžas, znamenali se znamením kříže. Jak bychom mohli nezapomenout na Maxmiliánova slova a na pevnou jistotu La Piry: jerišské zdi padly a nikdo je již znovu nepostaví: **Maria vítězí**.

Po modlitbě na Rudém náměstí nastoupí socha dlouhou pouť četnými famostmi, a to jak katolickými, tak pravoslavnými, po celém Rusku.

A tak »duchovní pouť« pokračuje. Když dějiny neznásilňují samozvaní velikáni, obračejí se samy čelem k ruce, která je vede.

*Giampaolo Mattei
L'Osservatore Romano*

Zabíjení (nejen) nemluvnětek – pokračování ze str. 17

nakonec cítí hluboce zraněn ve svém lidství, jestliže výsledkem lidské sexuality bylo usmrcení dítěte.

Daleko nejhorší důsledek postihuje děti, které potrat přezijí. Jsou to buďto děti, které žijí v depresivním pocitu, že jsou zde jen z milosti nebo omylem, zatímco jejich bratři a sestry museli před porodem zemřít, nebo ještě hůře, jejich prostředí jim trvale sugeruje povědomí, že jsou nežádoucí vetřelci, kteří jsou bez vlastní viny na obtíž. Vnímají tedy své prostředí, ve kterém vyrůstají, jako prostředí nepřátelské. Nemilované děti prožívají tento stav velmi těžce a podle své psychické dispozice tendují buďto k tomu, že trestají samy sebe, což může vyústit i v pokus sebevraždy, nebo začnou trestat své okolí, a to se projevuje násilím, krutostí a bezohledností k druhým.

Rodina je jediné přirozené prostředí, ve kterém může vyrůstat a zdravě se rozvíjet lidská osobnost. Rodina je založena na principu vzájemné lásky: sebedarující a obětavé lásky mezi mužem a ženou a vzájemné lásky mezi rodiči a dětmi. Tato láska je základní a bezpodmínečně nutnou složkou »ekologie osobnosti«. Každý egoismus, který se vloudí do těchto vztahů, narušuje zdraví organismu rodiny, a tím i zdravý vývoj těch, kteří v něm žijí a vyrůstají. Jedinec, který osobně neprožil prostředí rodinné lásky, není sám lásky schopen a nemůže tedy ani založit rodinu na tomto základním principu. Výsledkem je zmnožování a upevňování egoismu, který se stává normou jednání stále většího počtu členů společnosti. Tento egoismus se pak projevuje jako stále bezuzdnější dychtění po rozkoši, po majetku a po moci a jeho evidentním průvodním jevem je

útěk k drogám. Tam, kde toto egoistické snažení naráží na překážky, uchyluje se k bezohlednosti a násilí. Násilí si nakonec vytváří své vlastní struktury a organizace a ohrožuje samu životní podstatu společnosti.

Společnost, ve které více než polovina základních buněk odumírá, je sama **smrtelně nemocná. Projevuje se to docela hmatatelně i v naší společnosti ve všech jejích složkách.** Katastrofa se jen umocňuje, jestliže společnost patologické projevy potratů a rozvratů legalizuje s odvoláním na lidskou svobodu. Narušování rodiny a násilné zásahy do porodnosti jsou součástí globálního ďábelského plánu, který je namířen proti lidstvu jako celku.

Tohoto ďábla není možno vyhnat jinak než **modlitbou a postem.**

-ire-

Svátek sv. Štěpána, jáhna a mučedníka

Prof. dr. Alfons Benning

Kdo vytrvá až do konce, bude spasen (Mt 10, 22)

Jeden křesťanský časopis poslal věřícím i nevěřícím, lidem v církvi i mimo církev, dotazník. Jedna otázka zněla: „Co se vám líbí a nelíbí na církvi?“ P. Heinrich Spaemann, kterému je dnes již 91 let, odpověděl takto: „Jelikož k církvi patřím i já, jsem tedy s ní, obrací se otázka pro mne takto: Co se líbí a nelíbí Zakladateli církve na mně?“

Napadlo mě, co by na takovou otázku odpověděl jáhen Štěpán, první krvavý svědek evangelia. To samozřejmě nevíme. Ale co víme s jistotou, je, že Štěpán se nikým a ničím nenechal odradit od věrnosti

ukřížovanému Pánu a církvi. Přijal raději smrt ukamenováním, než aby zradil Krista. Bylo mu zcela cizí plout s proudem většiny, která dnes pokládá za správné to, zítra ono a pozítří úplný opak všeho. Varoval by nás před novotářstvím, které boží osvědčené a nezanechává za sebou nic než trosky. Jistě by varoval před sebezničující kritikou, kritikou pro kritiku, která nikomu neslouží.

To, co nám v církvi schází, je Štěpánova odvaha k důvěře a odevzdanosti Pánu světa a církve. V prvé řadě jde o Krista, a ne o nás. On je měřítkem, nikoliv my. Čím ochotněji mu sloužíme my, tím lépe si on může námi posloužit.

Katolická církev patří nesporně k provokujícímu »červenému suknu« před zrakem společnosti. V převážné míře směřují námitky a útoky stále stejným směrem: papežství, hierarchie, sexuální morálka, důstojnost žen, demokratizace, moralizování. Tak zvaný kritický postoj vůči církvi patří k dobrému tónu a k běžnému utváření mínění. Kdo prokazuje církvi a papeži loyaltitu a poslušnost, sklízí dokonce soucitný úsměv.

Jsou různé důvody pro takové postoje. Mnohdy vede k omylu nedostatečná znalost faktů. Mnohdy také schází ochota naslouchat a porozumět. A konečně jsou to škodolibé pomluvy patologických štoura-

lů, *tvrdšíjých s neobřezaným srdcem a neobřezanýma ušima, kteří odporují Duchu svatému* (Sk 7, 51). Kritika tam, kde je to zapotřebí, prosím. Ale ta se nesmí změnit v sebezničení.

Jedna spisovatelka přirovnala církev k poutnici, která má uprášené šaty. Vzhledem k délce pouti, kterou má za sebou, může někdy vyhlížet jako unavená. Ale v jejich bdělých očích září jasný a neuhasitelný plamen: plamen Ducha svatého.

Máme všichni málo lásky k církvi, k takové, jaká je a jakou ji chtěl mít její Zakladatel. K církvi, která čeká na naše odvážné vyznání víry, srovnatelné s vyznáním prvního mučedníka Štěpána. Kéž nám vyprosí u Božího trůnu pro tuto dobu odvahu a věrnost ve víře.

-sks-, přel. -lš-

Mučedník tohoto století

P. Miguel Pro

Dějiny Mexika jsou dějinami národa, který byl po dlouhou dobu zotročený a zneužíván. Široké vrstvy nevýslovně chudého obyvatelstva stály proti vykořisťovatelskému egoismu vládnoucí oligarchie podobně jako v jiných latinsko-amerických zemích, a nyní nejen tam. Takové napětí bylo živnou půdou pro revoluce, občanskou válku a ještě větší nouzi. Současně byla (a stále ještě je) ve velké části mexického obyvatelstva hluboce zakořeněna katolická víra.

Ve dvacátých letech tohoto století se zdálo, že teroristický režim diktátora a svobodného zednáře Eliase Callese si určil za hlavní úkol obrátit se proti této zakořeněné víře. Ale ukázalo se, že tak prudký útok proti církvi ještě více prohloubil víru, ba co více, vyrostla řada svědků víry, kteří přijali i palmu mučednictví.

Příkladem za stovky kněží, řeholníků a katolických laiků, kteří za diktatury Eliase Callese prolili svoji krev, je jezuita Miguel Pro.

Miguel se narodil 13. ledna 1891 v Guadalupe (!) a obdržel od svých rodičů, hluboce věřící

cích katolíků, dobře nábožensky podloženou výchovu. Když mu bylo 15 let, pracoval již jako sekretář svého otce, který byl ředitelem dolů. Nestyděl se poznávat chudý život horníků a charitativně je podporovat. Zajímal se i o otázky víry, a když jeho dvě sestry odešly do kláštera, stala se pro něho naléhavou otázkou, co on sám má udělat pro Krista.

Po poradě s přítelem jezuitou se rozhodl vstoupit do tohoto tovaryšstva. V r. 1911 začal noviciát v El Llano a v roce 1913 složil věčné sliby. Již v roce 1914 museli řeholníci opustit El Llano kvůli občanské vál-

ce. Přijali je k sobě kalifornští spolubratři.

Protože na návrat do Mexika nebylo pomýšlení, začal Miguel na pokyn svých představených studovat ve španělské Granadě, kde zůstal až do r. 1920. Pak se stal učitelem a vychovatelem v Nikaragui, v r. 1922 se vrátil do Španělska ke studiu, které dokončil v Belgii v r. 1926. Mezitím byl 30. srpna 1925 vysvěcen na kněze.

V r. 1926 plul na lodi zpět do vlasti, protože jeho řád se pokoušel vrátit zpět do Mexika. Ačkoliv i přejezd i překročení hranic bylo bez problémů, ve vlasti narazili na velmi těžké poměry. Calles se pokoušel všemi prostředky potlačit jakýkoliv projev náboženského života. Řádu nebyla povolena ani charitativní činnost. Když se diktátor pokusil založit v r. 1925 národní církev, jeho pokus žalostně ztroskotал. Národ jeho církev prostě ignoroval.

V následujících 17 měsících, kdy P. Pro mohl působit, do- zřál k opravdové kněžské sva-

tosti. Nedopřál si chvíli klidu, ustavičně cestoval a pastoračně působil. Byl sice soustavně sledován, ale vzhledem k jeho zvláštnímu průvodci (darovali mu policejního psa) nikoho nejprve nenapadlo, že by se mohlo jednat o kněze. »Můj zevněšek, který nebyl vůbec kněžský, mi otevřel mnoho dveří... Ve dne v noci jsem jsem si hledal cestu všude, především k chudým...« píše jednomu spolubratru. Svému provinciálovi napsal: »Nemoc? Stížnosti? Starosti? Nemám vůbec čas myslet na takové maličkosti... Práce je naléhavá, ustavičná a těžká. Musím se divit, kolik toho můj Šéf nahoře se mnou dokáže.«

Když vládní špiclové přece jen odhalili, že je knězem, vyprovokovalo jej nebezpečí k ještě většímu vypětí. Měl u sebe ustavičně letáky, na kterých biskupové povzbuzovali věřící, aby vytrvali ve víře. Již jen vlastnit takový leták bylo životu nebezpečné. Když byl jednou zadržen, zdálo se, že již

je ztracen. Začal během jízdy autem vyprávět anekdoty a nepozorovaně vyhodil letáky z okna. Lidé na ulici se divili, že protistátní letáky rozhazuje policejní auto. Na stanici u něho nic podezřelého nenašli a museli jej propustit.

Na svátek Krista Krále organizoval P. Pro velké shromáždění věřících, kterého se účastnilo takřka celé město. Celé masy proudily do svatyně Panny Marie Guadalupské. P. Pro se snažil především povzbudit sebevědomí věřících. Založil velký počet »eucharistických stanic«, kde celebroid mši svatou a rozdělával sv. přijímání. »Denně rozdám 2000–3000 sv. přijímání. K tomu ještě přistupují zpovědi... je to skutečně obrovská práce, a místo aby jí ubývalo, roste den ze dne...« Mnohokrát byl v krajním nebezpečí, že bude zatčen. Jednou byl překvapen policií málem právě při rozdávání sv. přijímání. S velkou duchapřítomností, a aniž by opustil půdu pravdy, podařilo se mu

policisty provést prostorami, které sám ani neznal, a dokázat jim, že tam nikde žádný kněz není... Nakonec se rozloučil s policisty s poukazem, že musí spěchat na schůzku se svou chotí (jinou stanicí ve městě), a setkal se s velkým pochopením policistů...

I když se mu opakovaně podařilo uniknout policii, úřady o něm v r. 1927 věděly všechno a hledaly jen příležitost, aby jej přistihly přímo při činu. 13. listopadu 1927 byl spáchán atentát na jednoho generála, který platil za hybnou páku pronásledování. Nastala honička za každým, kdo mohl být v jakémkoliv spojení s atentátem.

18. listopadu na základě falešného udání byl P. Miguel spolu se svými dvěma bratry zatčen a 23. listopadu byli P. Pro a jeho bratr Umberto bez soudního přelíčení zastřeleni. Třetí bratr, Robert, byl v poslední chvíli na zásah argentinského vyslance zachráněn. P. Pro umřel se slovy: »Ať žije Kristus Kráľ!«

Úžasná byla hluboká víra jeho otce. Při pohřbu svých dvou zastřelených synů těšil svou plačící dceru slovy: »Klid, dítě! Tady není místo pro pláč. Ti dva už dostali svou věčnou odměnu. Byli to apoštolové a muži bez hany a bázně.«

Kněžský život P. Miguela trval jen 17 měsíců strávených v podzemí, ale dokonale se odevzdal svému dílu hlásat Ježíše Krista Krále, který stojí nade všemi samozvanými pány tohoto světa. Takové typy jako Elias Calles, který skrýval svou nenávisť k věřícím pod podbarvenými, zdánlivě sociálními zákony a nařízeními, se vyskytují v každé době.

Ale dvacáté století je přeplněno takovými postavami, které chtěly být bohy, ale v nejlepším případě se staly modlami. Proti nim stojí skutečně velcí lidé, kteří čerpali svou sílu z víry, z eucharistie a přijímali ji v pokoře od svého Boha. V očích světa jako by ztroskotali, když svou víru zaplatili životem. Ve skutečnos-

Budete se tomu divit, ale v těch nejchudších čtvrtích mnoha měst, ve kterých pracujeme, ti lidé, kteří tam žijí v bídě, nás neprosí v prvé řadě o chléb a oděv, ačkoliv hladem a zimou umírají. Prosí nás, abychom je naučili Božímu slovu, chtějí slyšet jeho slovo.

Matka Tereza

ti však zvítězili, protože následovali Krista až na kříž, a tak získali život.

P. Miguel Pro byl jedním z těch, kteří svým životem pro Krista a pro chudé dokázali, že jak duchovní, tak tělesná nouze má svou příčinu v zanedbávání evangelia Ježíše Krista. Církev nás nevolá pro nic za nic, abychom následovali světce a žili v úplné odevzdanosti našemu Pánu a Králi a v každodenní službě našim bratřím především těm nejchudším a nejpouštěnějším. Kdybychom to všichni vzali opravdu vážně, neměli by lidé jako Calles, ani horší než on, žádnou šanci.

Wolfgang Stadler

Podle Vision 2000 4/97

Náš dům na Taiwanu

Jak vám mám dát okusit chuť Asie? Jak vás mám nadchnout pro obrácení 1,5 miliardy čínských duší? Zujte si boty a ponořte se do rýžového pole. Sestry Kristína, Michaela a Brigita přišly na Taiwan před třemi roky z Murinais ve Francii, z domu společenství blahoslavenství. Ve skutečnosti nás bylo něco více, protože jsme měly v ranci modlitby našich přátel a jejich duchovní i hmotnou podporu. Mohly jsme se usadit v diecézi Taiwan. Biskup Josef Cheng nás přijal velmi vřele a dal nám k dispozici farní dům v Shan-shua.

»Oddily« živého Boha tu nejsou příliš početné ve srovnání s armádou bůžků, bohyní a bohů. Chrámy jsou plné model, které občas vyjedou na skvostných vozech za doprovodu hlučícího chaotického procesí. Potřebují samozřejmě jídlo a peníze. Obětují jim modlitby a bankovky. Ale ti, kteří jdou za těmito bohy, neznají ani lásku a ani milosrdenství. Chybí jim někdo, koho známe my,

kdo nám daroval pokoj a zahánil každou úzkost.

Být misionářem v Asii, to neznamená pouze jíst tyčinkami, spát na bambusových matracích, nýbrž také zvěstovat Ježíše v řeči se 4000 písmeny a čtyřmi tóny. Proto jsme zabily rance a vydaly se na cestu do Uni, a to nejméně na tři roky. Díky modlitbám si uvědomujeme, že naše »rýžové

zrnko« začíná přinášet nějaké plody. Nedostatek času nás nutí nečekat, až budeme umět perfektně čínsky, abychom mohly hlásat Boží království. Ať už ve farnosti, v továrnách, nebo na Uni, začínáme zasévat... Nejdříve ve farnosti. Je tu asi 20 věřících. Vládne tu velice rodinná atmosféra. Prvním kontaktem jsou nedělní eucharistické bohoslužby. Pastýř obce P. Josef, který se nebojí ničeho, nám svěřil četby po čínsku. Naše chudoba a naše malé úsilí si získaly jejich srdce. Tak na jednu mladou členku našeho společenství Liu Fen sestoupil v průběhu mše svaté Duch svatý. Abychom uspokojily svou touhu, kterou jsme pocítily, začaly jsem pořádat měsíční setkání k různým tématům. Členové společenství a studijní přátelé se scházejí ke společné modlit-

bě, k jídlu a obveselují se izraelskými písněmi a tanci.

Obraz Asie by nebyl úplný, kdybychom se nezmínily o Filipínách. Ty mají velkou evangelizační roli v asijských misiích. Filipíny jsou jedinou katolickou zemí na tomto kontinentě. Vzhledem k hospodářským obtížím se musí mnoho lidí vystěhovat. V těch oblastech, kam přijdou, mohou vnést mnoho pro svou víru a svou prostotu. Každý den navštěvujeme jednu malou továrnu, kde se s nimi setkáváme, a Pán už leccos dobrého způsobil.

Modlete se za nás, aby Bůh otevřel dveře pro naše slovo, abychom mohly hlásat Kristovo tajemství až do nejzazších končin země (Kol 4,3).

Sestra Kristína

SVATÝ MARTIN

RYTÍŘ MILOSRDENSTVÍ XXII.

Wilhelm Hünermann

V létě r. 341 táhlo římské vojsko z Galie na Rýn chránit hranice provincie proti útokům Germánů. Blízko města Worms si na kopci zřídili tábor. Obraz draka na purpurovém hedvábí vlál nad stanem císaře Konstansa, který se svou obrovskou silou vojska doufal ve snadné vítězství nad Germány.

Dole v údolí Rýna tábořili Frankové a Alemáni s obrovskými vozovými hradbami. Protože i římské vojsko se většinou skládalo z germánských žoldnéřů, dal se opět čekat brutovražedný boj.

„To bude má poslední vojenská výprava, pak končí doba mé služby,“ řekl tribun Klaudius, když jednou večer s Martinem seděl ve stanu.

„Moje také, ale ještě před bitvou,“ pevným hlasem odpověděl setník. „Ráno poprosím císaře o propuštění.“

„Máš rozum?“ vyjel tribun. „Myslíš, že by tě císař pustil před bitvou?“

„Bude muset; jsem pevně rozhodnutý už nebojovat a nezabíjet.“

„To je nemožné! Vypadal bys před celým vojskem jako zbabělec.“

„Dokáži císaři, že jím nejsem.“ Tribun kroutil hlavou, když hleděl za setníkem vracejícím se těžkým krokem do svého stanu. Tam právě sluha Demetrius čistil jeho zbraně.

„Ušetř si tu práci, můj milý!“ zavolal na něho Martin. „Už nebudu bojovat.“

„Ty už nechceš bojovat?“ žasl Levantinec. „Chceš tedy dezertovat?“

„Nesmysl! Budu žádat císaře o propuštění.“

„Nedělej to, pane!“ zapřísahal ho zděšený Demetrius. „Císař ti dá useknout hlavu, nebo tě prožene uličkou mrskání.“

„Ať dělá, co chce!“

„Nebor to na lehkou váhu, můj milý, dobrý pane!“ nařikal sluha. „Jestli nechceš bojovat, vyvedu tě v noci z tábora. Věř mi, najdu způsob, jak odlákat strážce, a vykrademe se tiše pryč.“

„Copak si myslíš, že bych se plížil v noci a mlže, hlupáku?“ křičel setník. „Ale teď dost řeči. Ulož se, jsi jistě unavený!“

„Unavený jsem vždycky,“ zívá Demetrius. „Lehnout si také mohu. Ale jestli budu spát, když myslím na to, co tě čeká, to nevím.“

„Zkus to přesto! Dobrou noc!“

„Dobrou noc, pane!“

Na druhý den dal císař vojákům vyplatit donativum, sto denárů každému muži, tři sta důstojníkům. Peněžitý dar byl nejjistější známkou nadcházející bitvy.

Martin se zdráhal jej přijmout.

„Peníze mi nepatří, protože nebudu bojovat,“ vysvětlil prefektovi legie, kterému ohlásili tuto neslýchanou věc. „Prosím o propuštění z vojska.“

„O tvé propuštění?“ burácel velitel. „Římský voják, právě povýšený na setníka, chce být propuštěn v předvečer bitvy! Ať mě bohové potrestají, jestli jsem kdy něco takové v životě slyšel. Zbláznil ses, chlape?“

„Myslím, že jsem při zdravém rozumu, prefekte,“ odpověděl Martin. „Ale chci raději umřít než zabíjet.“

„To bys měl raději vysvětlit císaři!“ ledovým hlasem odpověděl prefekt.

Setníka uvedli do císařova stanu. Mladý vládce seděl s několika štábními důstojníky u vína, když vstoupil Martin a pozvedl ruku na pozdrav.

„Co chceš? Rušíš nás!“ rozmrzele bručel Konstans.

„Prosím tvou vznešenou velebnost o propuštění z vojska.“

„Co chce ten chlap?“ vyjel císař. „Kdo to vlastně je?“

„Setník Martinus z první kohorty sabarských jezdců,“ odpověděl prefekt, který přišel s Martinem. „Jeho úmysl je pro mne nepochopitelný, zvláště když ho znám jako jednoho z nejspolehlivějších a nejstatečnějších důstojníků celé legie. Jeho otec, tribun Florus v Sabarii, byl můj starý spolubojovník. Nebylo zdatnějšího a věrnějšího muže.“

„No a...?“ prskal císař a rychle vyprázdnil číši.

„Dosud jsem sloužil jako voják,“ odpověděl setník neoohroženě. „Teď však mi dovoľ, abych sloužil jen svému Bohu! Zapřísáhl jsem se jeho prapore, a proto mi není dovoleno bojovat a zabíjet.“

„Vojákem Kristovým chceš být?“ vztekle zařval mladý panovník.

„Jsi zbabělec, který se chce vyhnout boji.“

„Nejsem zbabělec,“ vzplnul Martin. „Abych ti to dokázal, půjdu ráno přede všemi proti nepřátelskému vojsku beze zbraní, bez štítu a helmy, ozbrojený jen znamením kříže.“

„Dobrá!“ odpověděl císař s odporným úšklebkem. „Beru tě za slovo. Uděláš, co jsi řekl. Ale do té doby budeš přísně střežen, abys náhodou v noci neupláchl. Odvedte ho!“ zavolal na strážce.

Noc strávil Martin s pouty na ruku i na nohu ve stanu střeženém několika obrovitými germánskými žoldněři. Věděl, že příští den ho čeká dobrodružství, které může končit jedine smrtí, neudělá-li nebe zázrak, ale jeho srdce bylo klidné. Jistota, že koná Boží vůli, naplňovala jeho duši hlubokým mírem.

Ve stanech a táborových uličkách hlučela soldateska,

která utrácela donativum, ale Martin už dávno nespal tak klidně jako této noci.

Bylo už po půlnoci, když se najednou zvedl z lůžka. Zatřásl s ním něčí silné ruce.

„Kdo je to?“ koktal rozespale.

„Ticho! Žádný hluk, pane!“ slyšel šepot. „To jsem já, Demetrius. Přišel jsem tě osvobodit. Strážní spí jako dřeva, opil jsem je těžkým vínem. Rozřežu ti pouta a vyvedu tě bezpečně z tábora.“

„To neuděláš, můj brachu!“ odpověděl setník. „Nemyslím na útek. Co jsem slíbil císaři, to dodržím.“

„Slyšel jsem to, pane. Po celém táboře se o tom mluví. Ale je to šílenství. Jdeš do jisté smrti.“

„Můj život je v rukou Božích. A teď běž spát.“

„Jak mohu spát, když můj dobrý pán zítra umře?“ nařikal služebník. Ale protože viděl, že všechno jeho mluvení je zbytečné, smutně se odplížil.

Mladý císař té noci neměl klid. Ještě pozdě v noci si dal zavolat hvězdoporce a ptal se na předzvěsti bitvy, ale jejich odpovědi byly tak neblahé, že se neodvážil doufat ve vítězství svého vojska. Trápený starostmi se převaloval na svém pohodlném lůžku, a když konečně usnul, trápily ho těžké sny, z nichž brzy zase procitl.

V náhlém rozhodnutí se vzpřimil a zavolal magistera militium.

„Hvězdy jsou proti nám,“ supěl, když vstoupil velitel. „Proti nim nemohu bojovat. Pošli tedy ráno hned za svítání vyjednavče do germánského tábora a nabídní germánským vojevůdcům zlato, ať odtáhnou! Za deset tisíc zlatáků se to dá koupit.“

„Ale velebnosti!“ vyjel velitel, „máme velkou převahu nad nepřítelem. Naše vítězství je jisté. Proč chceš kupovat za zlato, co můžeš vydobýt železem?“

„Říkám ti přece, že hvězdy jsou proti nám,“ netrpělivě křičel císař. „Běž tedy a udělej, co jsem ti řekl!“

Stalo se podle vůle mladého císaře, který, ač pokřtěný křesťan, byl velice pověřivý. Jeho zlato vykoupilo mír. Germáni táhli pryč, jejich potupný smích zaléhal až do římského tábora.

Císařské vojsko se vracelo do Galie. Martina zbavili pout a dostalo se mu toužebně očekávaného propuštění.

„Jsi volný,“ řekl Demetrios. „Vezmi si mého koně a jed, kam chceš!“

„Ty mi dávaš svého šimla, pane?“ ptal se věrný muž celý bez sebe. „To přece nemůžeš myslet vážně!“

„A přece, myslím to vážně! Starej se dobře o Glorii, zaslouží si to! Chceš-li mi však prokázat poslední službu, jed do Sabarie a pověz mému otci, co se stalo. Řekni mu, že teď už budu sloužit jen nejvyššímu Pánu!“

„Udělám, co mi říkáš, pane,“ odpověděl Demetrios. „Ale nemyslím, že zpráva, kterou mám donést, tvého otce nadchne.“

„Přesto si zaslouží vědět pravdu. A teď žij blaze! Chce-li Bůh, zase se jednou shledáme.“

„Nechceš mě vzít s sebou, pane?“ váhal Levantinec. „Budu ti rád sloužit i v budoucnu a nemusíš mi platit ani desetník.“

„Nechme to tak, příteli, a dělej, co ti říkám. Nebudu už potřebovat žádného sluhu; teď už nejsem nic než žebrák Pána.“

I se svým tribunem se Martin srdečně rozloučil, pak odložil důstojnický plášť a meč a vydal se jako poutník do Trieru, jednoho z nejstarších center křesťanstva.

V císařském městě na Moselu.

Kdopak by v unaveném a zaprášeném muži, který jednoho zlatavého podzimního

dne procházel branou Porta Nigra, poznal setníka sabarské jízdní legie? Z pracovitých obyvatel Trieru, starého Augusta Trevivorum, se za ním sotva kdo ohlédl. Všechny ulice kypěly životem, vedle blondatých synů Severu v keltských kalhotách a dlouhých otevřených pláštích, římských úředníků v tógách, lemovaných purpurem, železným krokem pochodovali legionáři. Na tržišti se v hojnosti vršily plody země. Ovoce, víno, vejce, drůbež i ryby, látky a kůže, bronzové náčiní, hliněné nádoby i cenné sklenice.

Trier, centrum Západu, rezidence císaře Konstance, bylo bohaté město, „Urbs opulentissima“. Armádní dodavatelé, hrabali nekřesťanské peníze a zase je plnými rukama rozhazovali. Metropole se rozprostírala jako královna, skvěla se mramorem, porfyrem a krásnými mozaikami, pyšnými panskými domy, lázněmi a triumfálními oblouky, císařským palácem, nádhernou arénou, akvaduktem, který přiváděl z hor čerstvou vodu, silným prstencem hradeb a padesáti pevnými věžemi.

Ale víc než to všechno upoutala Martinův pohled bazilika velkého císaře Konstantina a dóm, na kterém ještě pracovali zedníci a kameníci. Město bylo nejen centrem římského Západu, ale i baštou a středem křesťanského života.

Starý biskup Maximin, čilý kmet z Pictavia, dnešního Poitiers, srdečně přivítal bývalého setníka, poskytl mu přístřeší ve svém domě a uvedl jej do shromáždění věřících.

„Přicházíš ve zlé době, milý bratře,“ řekl vrchní pastýř. „Je horší a daleko nebezpečnější než krvavé pronásledování. Nepřítel rozsévá koukol mezi pšenici Boží, Ariův blud štěpí křesťanstvo víc než kdy předtím. Tak jako dóm, který stavíme, nemůže stát bez pevných základů, tak ani církev neobsto-

**Božské Dítě,
klaníme se ti a prosíme tě:**

**Měj smilování s našimi svedenými dětmi
a mládeží,**

**nedovol, aby se ztratily,
i když se vzdálily z cesty víry a mravů
a ztratily tě na temných cestách vášní.**

**Ukaž jim právě proto
své božské dětství a pokoru
v jesličkách.**

**Jezulátko, prosíme tě,
bud' láskyplným a mocným ochráncem našich dětí,
které my už nemůžeme chránit,
protože od nás odešly.**

**Zachraň je a dej,
aby když se v tvém dětství
staly tvými bratry a sestrami,
alespoň v hodině smrti
našly tvého nebeského Otce. Amen.**

jí, chybí-li jí základní kámen, víra v Krista, jednorozeného Syna Božího stejné podstaty s Otcem.“

„Pro tuto víru jsem odložil zbraně,“ přikývl Martin. „Opustil jsem armádu, abych nesloužil člověku, ale abych žil, bojoval a uměl pod praporem Krista, Syna věčného Otce.“

Biskup našel zalíbení v bývalém jízdním důstojníku a brzy ho měl rád jako vlastního syna. Bral si ho na cesty po rozsáhlé diecézi a jen nerad dovolil, aby mu sloužil jako obyčejný služebník. Když byli doma, staral se mladý křesťan o nemocné, sytil hladové, za odměnu Boží otesával kameny pro stavbu dómu.

V pokorné službě Bohu uplynuly čtyři roky. V létě r. 345 však do Trieru přišel muž, o němž Maximin svému mladému hostu často s nadšením vyprávěl. Byl to Athanasius, biskup z Alexandrie, který už před deseti lety jako vyhnanec našel útočiště v městě na Mosele. Už podruhé byl vyhnán ariánci a musel opustit své biskupské sídlo. Papež Julius I. jej s láskou přijal a teď se snažil uplatnit své právo u císaře Konstance v Trieru.

Martin bez dechu naslouchal, když velký bojovník za víru vy-

právěl o obrovském boji církve proti bludu, o synodě v Sardice, dnešní Sofii, na níž pravověrní triumfovali nad ariánci. Heretičtí biskupové se nakonec oddělili, na své vlastní synodě dali do klatby Athanasia, biskupa Pavla z Konstantinopole a další vrchní pastýře, mezi nimi též biskupa Maximina z Trieru, ba dokonce i papeže.

„Boj ještě není skončený,“ řekl Athanasius, „musíme dál zápasit o čistotu učení a základ naší církve.“ Pak se jeho ohnivý pohled upřel na bývalého setníka a s tajemnou předvídaností nově přichozího dodal:

„I ty, můj synu, jsi povolán účastnit se svatého boje o pravdu, a bude tě hodnější než válka pod orly legií.“

„Jak se mohu účastnit boje duchů?“ ptal se Martin zděšeně. „Jsem nejnižší služebník Boží, nenaučil jsem se nic jiného než válečnické řemeslo a nežádám nic víc, než sloužit Pánu a své duši jako mnich v pustině daleko od světa.“

„Nesnaž se rozhodovat sám,“ odpověděl Alexandrijec. „Oddej se cele vanutí svatého Ducha. On sám povede loďku tvého života mořem naší zbesilé doby.“

S hořícím srdcem poslouchal Martin, když Athanasius

Pokračování na str. 24

mluvil o otcích pouště, o velkých poustevnících u Théb, o Pavlovi, který zemřel ve své poustevně ve věku sto třinácti let, o Antoniově, který stále ještě žije ve své poustevně u Afroditopolis, o Pachomiově, otcích mnichů v Tabenisi na Nilu.

„Tráví své dny v přísné kajícnosti, v tiché práci a neustálé modlitbě. Mlčí, ale jejich volání je plná země. Jsou skrytí, a přesto jsou jako zářící oheň v našem chmurném světě. Jsou pokorní, a vítězí nad demony pekla. Platí o nich slova apoštola národů v listě k Židům: »Putují v kůžích ovcí a koz, trpí nouzi, utiskování, trýznění, bloudí v pustinách, po horách, v jeskyních a propastech země; protože svět jich není hoden.«“

Martinovi bušilo srdce, když slyšel slova velikého vyhnance. Vrátily se mu vzpomínky z raného dětství. Viděl se opět v kostele v Ticiniu, kde kdysi kmet biskup Anastasius mluvil stejně ohnivě o poustevnících, a znovu se v něm probudila touha být jako oni.

„Vezmi mne s sebou, otče, až se budeš vracet do Egypta!“ prosil v náhlém rozhodnutí. „I já bych rád sloužil Bohu v tichu v Thébách.“

„Ne, můj synu,“ odpověděl vážně veliký biskup. „Tvé místo není v egyptských pustinách. Ty jsi povolán sloužit Bohu v této zemi, kam tě jeho vůle zavedla. I Západ touží po velikých srdcích, po mužích modlitby a pokání.“

„Máš pravdu, bratře!“ přikývl trierský pastýř. „I mému městu hrozí nebezpečí blahobytného života, nejhoršího nepřitele Ukřižovaného. Právě bohatství dělá duše prázdnými a pustoší srdce. Západ také potřebuje samotu mnichů jako bezpečnou pevnost svatého Ducha, jako útočiště pravdy a jako krb, kde hoří božský oheň.“

Pokračování příště

Biskupské gymnázium v Ostravě

Tato křesťanská střední škola byla zřízena Arcibiskupstvím olomouckým k 1. 9. 1991. Na jejím vzniku se podílelo několik nadšenců z řad pedagogů i rodičů, kteří se v té době podíleli také na rekonstrukci budovy na Dolní ulici v Ostravě – Zábřehu. V současné době škola náleží nové diecézi Ostravsko-opavské.

Nynější kapacita budovy je deset tříd a umožňuje vzdělání 300 studentů ve čtyřletém nebo osmiletém studijním cyklu. Ve škole vyučuje 19 pedagogů stálých a 5 externích, z toho 2 kněží.

Spolupráci s rodiči zajišťuje Klub rodičů a přátel školy Biskupského gymnázia. V roce 1996 byla zřízena i rada školy.

Vzdělávací program vychází z platných osnov pro gymnázia všeobecného směru a je schválen MŠMT ČR, které rovněž školu financuje.

Studium je rozšířeno o náboženskou formaci ve všech ročnících, probíhá v souladu s křesťanskými poznatky, ale hlavně s nejnovějšími výsledky vědy a techniky ve všech oborech. Je kladen rovněž důraz na výuku cizích jazyků (angličtina, němčina, latina, italština). Škola je vybavena počítačovou učebnou a jako jedna z mála škol připojena k síti Internet. Svě vědomosti a poznatky si studenti ověřují také v pracovních fyziky a v kvalitních laboratořích biologie i chemie.

Systém volitelných předmětů umožňuje studentům třetích a čtvrtých ročníků zdokonalovat se v oborech, které chtějí studovat na vysokých školách.

Škola umožňuje i využití volného času ve sportovní a výtvarné činnosti. Řada studentů samostatně pracuje v hudebních složkách jako je Oktet BG, smyčcové kvarteto školy, schola či pěvecký sbor Magnificat.

V duchovním životě školy je zvláště významná spolupráce se Salesiánským střediskem mládeže Dona Bosca v Ostravě a bratry salesiány v kněžské službě. Pro mimoostrovské studenty je možné získat ve středisku ubytování – hlavně pro chlapce.

K mimoškolní činnosti patří i celá řada úspěchů v soutěžích sportovních (sálová kopaná), kulturních (recitace, výtvarná činnost) i společenských (vystoupení sboru Magnificat a pěveckého oktetu).

Někteří studenti měli možnost v rámci zeměpisně-křesťanského poznávání navštívit významná křesťanská místa Evropy jako Einsiedeln (Švýcarsko), Lurdy, La Salettu (Francie), Fatimu (Portugalsko), Turín, Benátky (Itálie), Salzburg (Rakousko).

Studium je ukončeno maturitní zkouškou. Mnozí absol-

venti našeho gymnázia úspěšně studují na vysokých školách ČR univerzitního směru (filozofie, pedagogika, přírodovědné obory, medicína aj.).

Smyslem práce našeho gymnázia je vytvořit mladým lidem klidné studijní prostředí, ukázat jim jiné, trvalejší životní hodnoty než pouze materiální. Vést je ke svobodnému myšlení a rozhodování, zároveň jim dát možnost zvolit si životní cíl, který má skutečný smysl. Usilujeme o to, aby mladí lidé, absolventi této školy, byli připraveni nejen po stránce odborné, ale zároveň byli schopni přispět k obnově morálních zásad a křesťanské tradice našeho národa, aby pro ně pomoc bližnímu, laskavost, ohleduplnost a hlavně spravedlnost a porozumění nebyly cizími pojmy.

*Mgr. Zdeněk Rutta,
ředitel školy*

PODMÍNKY PŘIJETÍ KE STUDIU:

Pro osmileté studium: úspěšné ukončení 5. roč. ZŠ + přijímací řízení.

Pro čtyřleté studium: úspěšné ukončení 9. roč. ZŠ + přijímací řízení.

Rovněž předpokládáme zájem o rozvíjení uvedených křesťanských hodnot.

❑ Rostoucí problémy katolické církve ve Švýcarsku

Zatímco se švýcarští biskupové připojovali k hlasům, které pokládají situaci v diecézi Chur, kde je biskupem Wolfgang Haas, za neudržitelnou, a požadovali jeho odstoupení, protože díky vytrvalé mediální kampani je diecéze rozdělena na jeho odpůrce a přívržence, vznikla explozivní situace v diecézi Basel. V této diecézi vznikl projekt »Letnice 1999«: Laici požadují, aby jim byla přiznána plná moc jako svceným kněžím, a to pod hrozbou, že pokud se tak nestane, vezmou si tuto moc sami. O svatodušních svátcích 1999 chtěli zde

laici a především ženy samy »sloužit« eucharistii. Přívrženci této kampaně a jejich odpůrci se navzájem obviňují a situace se stále více vyhrocuje. Za novátory stojí teolog Herbert Haag, který je ochoten rozmlouvat s biskupem Kochem jedině přes sdělovací prostředky.

SKW

❑ Od příchodu 4 misionářek blízké lásky do jedné čtvrti Reykjavíku na Islandu vzrostla návštěvnost bohoslužeb z 20 na 100 věřících. Sestry navštěvují rodiny, kde vyučují děti i dospělé a ujímají se drogově závislé mládeže. Katolíci tvoří na ostrově 1% obyvatelstva.

SKS

Biskupské gymnázium v Ostravě (foto k článku na str. 24)

VÁNOČNÍ PROGRAM JANA PAVLA II.

22. prosince v 11.30hod. přijme sbor římských kardinálů a celou římskou kurii v Klementinském sále apoštolské rezidence, aby jim předal a také přijal vánoční blahopřání.

Ve vatikánské bazilice bude celebrovat 24. prosince půlnoční pontifikální mši svatou. Na Boží hod vánoční pronese ve 12. hod. poselství „Urbi et Orbi“.

Poslední den občanského roku bude předsedat slavným nešporám a Te Deum v jezuitském chrámu sv. Ignáce na Martově poli.

V první sobotu roku 3. ledna ve 20.30 hod. se bude modlit růženec ve velké audienční síni Pavla VI.

Na svátek Zjevení Páně 6. ledna v 9.00 začne ve vatikánské bazilice pontifikální eucharistie, při které udělí novým biskupům biskupské svěcení.

V sobotu 10. ledna přijme v 11 hod. diplomatický sbor, aby jim vyjádřil novoroční blahopřání. Následující neděli bude v Sixtinské kapli křtít katechumeny.

NA TRADIČNÍ PŮLNOČNÍ MŠI NA SV. HOSTÝNĚ PŘÍMÝM VLAKEM

Na Sv. Hostýně bude 31. prosince 1997 sloužena tradiční půlnoční mše svatá.

Poutníci z Olomoucka a Přerovska mohou použít **přímých vlaků**, jedoucích jen při této příležitosti.

Jede 31. XII. 1997	ČD	Jede 1. I. 1998
21.00 hod.—	Olomouc hl. n.	4.04 hod. zpět
21.12 hod.	Brodek u Přerova	3.53 hod. zpět
21.26 hod.	Přerov	3.43 hod. zpět
21.41 hod.	Hulín	3.25 hod. zpět
22.01 hod.	Bystřice p. Hostýnem	—3.05 hod. zpět

Zpáteční jízdné:

Olomouc – Bystřice pod Hostýnem 64 Kč

Brodek u Př. – Bystřice pod Hostýnem 54 Kč

Přerov – Bystřice pod Hostýnem 38 Kč

- Zkupte si zpáteční jízdenky, vyhněte se návalům u pokladny!
- Při cestě zpět dejte pozor na řazení vlaku: do Olomouce jede jen **přední část!**
- V Bystřici pod Hostýnem je po celou noc (od vlaku i k vlaku) zajištěna kyvadlová autobusová doprava nahoru k bazilice.
Přejeme Vám šťastnou cestu!

PRO KNĚZE DŮCHODCE nabízíme **bezplatný podnájem** (byť prof. dr. Bohumila Zlámala – jen úhrada energie) v rodinném domku se zahradou v Kyjově. Charitní pečovatelská služba, pastorece možná. Adresa v redakci.

Kouzlo Vánoc

Ing. dr. Bohumil Kobliha

Ač do nás buší komerční rozjařovací mašinérie zpohanštělých Vánoc „kupuj, kupuj, kupuj“, jediné, po čem opravdu toužíme, je schoulit se. Utéci od shonu světa oslňujících světel a schoulit se do tepla rodiny, do intimity domova, do svého nejnitemějšího soukromí.

Když jsem se před několika týdny opět loučil se svým rodným městem, dávný přítel, který jel se mnou, mne skoro omluvně požádal: „Nebude ti vadit, když se stavíme na hřbitově?“ „Ale ovšem že ne, právě naopak...“ zněla moje odpověď.

Navštívili jsme na olšanském hřbitově jeho mrtvé. Od moudrého děda až po ty poslední odpočívající v rodinné hrobce. Dávno už zemřel v Terezině jeho otec, český důstojník a vlastenec, dávno pochoval maminku. Hořkosti světa se rozplynuly v zapálených svíčkách.

Přítel se rozvzpomínal. Chodil sem vždy na Štědrý den jako chlapec s celou rodinou. Pamatuje, jak jim sních skřípával pod nohama. Tatínek vyprá-

věl o rodině a maminka s tetou pečovaly o hrob. A vzpomínka rodí vzpomínku. Maminka s tetou vždy potom odjížděly domů tramvají dřívě, aby připravily vše pro slavnostní večeři. On, tatínek a bratři šli napříč ztichlým městem, které očekávalo tajemství svatvečera. Důvěrné siluety Hradu s bílým popraškem dokreslovaly vánoční idylu.

Jak shodné jsou naše příběhy!

Po cestách světem, po práci skoro ve všech světadílech jsou tyhle dávné vzpomínky to nejdražší. Bezpečí našeho dětského dávného domova je stále v nás. Vánoce se svými několika dny volna nám dávají příležitost se zamyslet nad naší poutí a tím, proč vlastně žijeme. Potřebujeme klid a poslední útočiště, kde můžeme být s důležitou knihou, s Biblií v ruce nerušeně sami. Jen se dokázat vytrhnout tomu zcela zbytečnému shonu. Obklopit se tichem.

Kouzlo Vánoc je vlastně v tom, poddat se vlastní duši a nechat se jí vést ke Kristu.

Londýn 4. 12. 1997

DĚKUJI VŠEM GRATULANTŮM K MÝM NAROZENINÁM

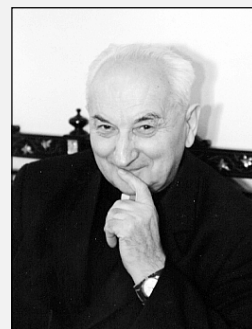
*Ó jítřenko, jase věčného světla
a slunce spravedlnosti:
přijď a osviť ty, kdo žijí v temnotě
a ve stínu smrti!*

**Drahý bratře, milá sestro,
děkuji za úctu a přání, která jste projevíli
při mých narozeninách.**

**Cítím, že jste posílili řadu dobrodinců,
kterou zahájili moji drazí rodiče
a předkové a která mě stále doprovází na
cestách Boží Prozřetelnosti.
Kéž všichni přes nové a nové adventy
s Pannou Marií projdeme opravdu
až do nebe.**

Upřímně Vám žehná

**P. Erich Pepřík
Olomouc, prosinec 1997**

Neděle 21. prosince 4. neděle adventní	- 1. čt.: M ich 5,1-4a Ž: 80,2ac+3b,15-16,18-19 2. čt.: Ž i 10,5-10 Ev.: Lk 1,39-45	odp.: 4
Pondělí 22. prosince férie, v šeskokbudě jpvické diecézi svátek Výročí posvěcení katedrály	- 1. čt.: 1 Sam 1,24-28 1 Sam 2,1,4-5,6-7,8abc Ev.: Lk 1,46-56	odp.: 1a
Úterý 23. prosince férie	- 1. čt.: M al 3,1-4; 4,5-6 Ž: 24,4bc-5ab,8-9,10+14 Ev.: Lk 1,57-66	odp.: Lk 21,28
Středa 24. prosince férie (v noci)	- 1. čt.: Iz 9,1-3,5-6 Ž: 96 (95),1-2a,2b-3,11-12,13 2. čt.: T it 2,11-14 Ev.: Lk 2,1-14	odp.: Lk 2,11
Čtvrtek 25. prosince Slavnost Narození Páně	- 1. čt.: Iz 52,7-10 Ž: 98 (97),1,2-3ab,3cd-4,5-6 2. čt.: Ž i 1,1-6 Ev.: Jan 1,1-18	odp.: 3c
Pátek 26. prosince svátek sv. Štěpána, prvom učedníka	- 1. čt.: Sk 6,8-10,7,54-60 Ž: 31 (30),3cd-4,6+8ab,16bc-17 Ev.: M t 10,17-22	odp.: 6a
Sobota 27. prosince svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty	- 1. čt.: 1 Jan 1,1-4 Ž: 97 (96),1-2,5-6,11-12 Ev.: Jan 20,2-8	odp.: 12a

Neděle 21. 12. – 4. adv. – Lk 1,39–45

Setkání dvou lidí, obdarovaných Bohem. Vznikne z něho chvalozpěv. Alžběta i Maria vědí, co jim Bůh dal. Setkání dvou věřících lidí s Ježíšem. Tehdy i dnes – důvod ke chvalozpěvu.

Pondělí 22. 12. – 1 Sam 1,24–28

Dar Boží bylo třeba vždy v Izraeli nějakým způsobem Bohu odevzdat. Ne proto, aby byl zničen, ale proto, aby byl dál Bohem pozvednut. O člověku to platí ve vrcholné míře.

Úterý 23. 12. – Lk 1,57–66

Skrze Jana si Bůh připravuje cestu ke spáse. Připravoval si ji nějak i u mne, připravuje si ji u druhých. Neplodnost, stáří Janových rodičů nebyly překážkou. Ani dnešní překážky u mne nebo ve světě nejsou pro Boha příliš veliké. I já se dožiji velkých věcí, budu-li mu věřit.

Středa 24. 12. – Mt 1,1–25

Od Abrahama přes Davida k Janu Křtíteli – Panně Marii – Ježíšovi... – k tobě. Tak dlouhá je cesta naplňovaných Božích zaslíbení. A to není ještě konec. Neznáme nikoho v dějinách, kdo by plnil to, co slíbil, tak dlouze, tak věrně a tak štedře. Jeho věrnost překonuje i naše nevěrnost, slabosti i nejistoty. Bůh má pro nás „štedrý den“ v každý den roku, ať všední nebo sváteční.

Čtvrtek 25. 12. – slav. Narození Páně

Přijal jsem Ježíše – vtělenou Moudrost Otcovu. A Bůh mi dal moc stát se jeho dítětem. Byl jsem přijat za vlastního, adoptován Otcem. Dostal jsem z jeho plnosti milost za milostí. Byla to pro mne nesrovnatelně větší změna než pro vojáka, který se z cizoty holých kasárenských zdí vrací domů. Větší změna než pro dítě z dětského domova, které bylo právě adoptováno a vchází do nového, opravdového domova. Ale časem všechno dokáže zevšednět. Dobře se dnes rozhlédněme po těch skvělých darech, kterými nás zahrnul Otec, a celém našem dědictví, které se s sebou z domova odnést nedají. Může nám to jednou velmi pomoci, až na nás přijdou pokušení marnotratného syna.

Pátek 26. 12. – svatý Štěpán Sk 6,8–10; 7,54–60

Když uznáš Ježíše za svého Pána, on sám bude skrze tebe činit veliké divy a znamení, dá ti Ducha moudrosti nebo tě jinak použije ke spáse světa. Vyznáním

Breviář pro laiky

Uvedení

do první modlitby dne:

NE PO ÚT ST ČT PÁ SO
21.12. 22.12. 23.12. 24.12. 25.12. 26.12. 27.12.

Antifona	122	122	122	122	154	1617	1621
Žalm	783	783	783	783	783	783	783

Ranní chvály:

Hymnus	122	122	122	122	154	1617	1621
Antifony	116	124	125	150	160	1618	1621
Žalmy	1137	1152	1167	1183	813	813	813
Kr. čtení a zpěv	116	143	146	150	161	1618	1622
Antifona k Zach. kantiku	140	143	146	150	161	1619	1622
Prosby	117	143	147	150	161	1619	1622
Záv. modlitba	117	143	147	151	162	1619	1623

Modlitba během dne:

Hymnus	123	123	123	123	155	155	155
Antifony	117	144	147	151	162	156	156
Žalmy	1142	1157	1172	1188	162	1219	1234
Krátké čtení	118	144	147	151	164	1619	1623
Záv. modlitba	117	143	147	151	164	1619	1623

Nešpory:

SO

Hymnus	121	121	121	121	157	153	153
Antifony	114	119	125	125	157	165	169
Žalmy	1133	1146	1161	1177	158	165	1649
Kr. čtení a zpěv	115	119	145	148	159	167	169
Ant. ke kant. P. M.	115	119	145	149	159	168	169
Prosby	115	119	145	149	159	168	170
Záv. modlitba	117	117	143	147	160	168	173

Kompletář	1238	1242	1247	1251	1238	1242	1242
-----------	------	------	------	------	------	------	------

Krista jako Pána a vládce tě ale také přivede ke křivdám a utrpení. Pros o sílu odpuště lidem, kteří ti ublížili a ublíží.

Sobota 27. 12. – svatý Jan Evangelista Jan 20,2–8

Toto všechno nám není řečeno proto, abychom uspokojili svou zvědavost, ale proto, abychom věřili v Ježíše, Syna Božího. Abychom měli víru, která uprostřed panství smrti dává život.

Neděle 28. 12. – Svaté rodiny Kol 3,12–21

Kristův pokoj v srdci – to je šance pro každého křesťana. Vztahy v rodině i mimo ni potom mají novou kvalitu. Ale bez něho je vše velmi svízelné.

Pondělí 29. 12. – 1 Jan 2,3–11

Dostáváme nové přikázání, ale které je staré? Jistě. Milovat bližního je už přikázáním Starého zákona. Ale teprve Ježíš nám ukázal tuto věc v plnosti. Ukázal, jak lze milovat až na dřevo kříže.

Úterý 30. 12. – 1 Jan 2,12–17

Boží slovo ve mně může zůstat – Písmo to dosvědčuje. Silnější a trvalejší zbraň proti malomyslnosti mohou sotva získat.

Středa 31. 12. – 1 Jan 2,18–21

Jak dlouho trvá poslední hodina? Od Ježíšovy smrti do jeho druhého příchodu! A pro tu dobu je nám dán Duch Boží. Není tedy důvod ani ke strachu, ani k panice, pokud z Ducha Božího žijí.

Vidím tě, křesťane (tak si říkáš), jak poklekáš před obrazem, jak mumláš modlitbu, jak výmluvně odporuješ těm, kdož útočí na církev... i jak přijímáš svátosti.

Ale nevidím tě obětovat se, ani nevidím, jak se vyhýbáš určitým světským rozhovorům... (mohl bych je ohodnotit právem jinak), ani jak štědře rozdáváš potřebným... (včetně církve), ani jak se snažíš podpořit slabšího bratra..., ani jak bojuješ proti své pýše, pro dobro celku, ani jak se snažíš zbavit těsného obalu sobeckosti, ani... tolik jiných věcí! – Ano, vidím tě... – A přece říkáš, že jsi křesťan? – Jak ubohou máš představu o Kristu!

Josemaría Escrivá

Neděle 28. prosince svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa	- 1. čt.: Sir 3,3–7.14–17a Ž: 128,1–2.3.4–5 2. čt.: Kol 3,12–21 Ev.: Lk 2,41–52	odp.: 1
Pondělí 29. prosince pátý den oktávu Narození Páně	- 1. čt.: 1 Jan 2,3–11 Ž: 95,1–2a.2b–3.5b–6 Ev.: Lk 2,22–35	odp.: 11a
Úterý 30. prosince šestý den oktávu Narození Páně	- 1. čt.: 1 Jan 2,12–17 Ž: 95,7–8a.8b–9.10 Ev.: Lk 2,36–40	odp.: 11a
Středa 31. prosince sedmý den oktávu Narození Páně, pámpomínka sv. Silvestra	- 1. čt.: 1 Jan 2,18–21 Ž: 95,1–2.11–12.13 Ev.: Jan 1,1–18	odp.: 11a
Čtvrtek 1. ledna slavnost Matky Boží, Panny Marie	- 1. čt.: Nm 6,22–27 Ž: 67 (66),2–3.5.6+8 2. čt.: Gal 4,4–7 Ev.: Lk 2,16–21	odp.: 2a
Pátek 2. ledna památka sv. Bazila	- 1. čt.: 1 Jan 2,22–28 Ž: 97,1.2–3ab.3cd–4 Ev.: Jan 1,19–28	odp.: 3cd
Sobota 3. ledna férie	- 1. čt.: 1 Jan 2,29–3.6 Ž: 97,1.3cd–4.5–6 Ev.: Jan 1,29–34	odp.: 3cd

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	28.12.	29.12.	30.12.	31.12.	1.1.	2.1.	3.1.
Antifona	170	154	154	154	193	1722	154
Žalm	783	783	783	783	783	783	783

Ranní chvály:

Hymnus	171	154	154	154	193	1723	154
Antifony	171	180	184	188	195	890	906
Žalmy	813	813	813	813	813	890	906
Kr. čtení a zpěv	172	180	185	188	195	1724	208
Antifona k Zach. kantiku	172	181	185	189	195	1275	208
Prosby	172	181	185	189	195	1724	209
Záv. modlitba	173	181	185	190	196	1275	209

Modlitba během dne:

Hymnus	155	155	155	155	155	155	155
Antifony	173	182	186	190	196	206	209
Žalmy	818	833	849	863	1264	895	911
Krátké čtení	173	182	186	190	196	206	209
Záv. modlitba	173	181	185	190	196	1275	209

Nešpory:

SO

Hymnus	153	153	153	153	191	197	1727	153
Antifony	169	174	165	165	192	198	900	200
Žalmy	1649	1661	165	165	1649	1661	901	916
Kr. čtení a zpěv	169	175	183	187	192	199	1730	200
Ant. ke kant. P. M.	169	175	183	187	192	199	1276	200
Prosby	170	175	183	187	193	199	1731	201
Záv. modlitba	173	173	181	185	196	196	1275	202

Kompletář	1238	1242	1242	1242	1238	1242	1260	1238
-----------	------	------	------	------	------	------	------	------

Představujeme

Vám...

Knihy si můžete objednat na adrese:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

Objednávání Světla

CESTA IZRAELITŮ Z EGYPTA DO KANÁNU

je společenská stolní hra vhodná pro děti od sedmi let. Má nejen hráče pobavit a umožnit rodině strávit příjemné chvíle, ale také více přiblížit děje a příběhy popsané v II. knize Mojžíšově – Exodu.

Hra zachycuje cestu izraelského národa od vyjití z Egypta až po vstup do Kananejské země. Umožňuje hráčům znovu prožít všechny „zlomové“ okamžiky této cesty – první bitvu u Rafidim, události na hoře Sinaj, vyslání zvědů v poušti Fáran, smrt Mojžíše na hoře Nébo... Takto se může hrou už u dětí vzbudit zájem o Písmo svaté a navodit k němu pozitivní vztah.

Cena 75 Kč.

Světlo si lze objednat na adrese:

* * *

Matice cyrilometodějská s. r. o.

EXPEDICE

**Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1**

* * *

UPOZORNĚNÍ

Jestliže jste zaplatili předplatné Světla 1998 a neobdržíte Světlo č. 1, popř. Světlo č. 2 – prosíme, ihned se ozvěte.

Máme totiž v evidenci několik plateb předplatného, u kterých banka nenapsala variabilní symbol, tudíž nemáme možnost zjistit odesílatele. Děkujeme za pochopení.

Zájemce o předplatné ze Slovenska prosíme, aby se obrátili na firmu RODENY (adresa je uvedena v tiraži), která Vám dá instrukce a zašle složenkou na zaplacení.

**Placeno převodem
706 035**

Novinově vylatné

Odesílatel:

Matice cyrilometodějská s.r.o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: stula.maticecm@telecom.cz). Registrční značka MK ČR 7225. Podáván novinych zaslsek povoleno Oblastní správou pošty v Ostravě č.j.: 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky výtisků administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinych zaslsek povoleno SR, š. p. ZSRP Bratislava, č.j.: 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Protišestní redakce: U článku o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřízujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.